

ΠΑ.ΣΥ.Φ.Α.
2^ο Διεθνές Συνέδριο
«Η Αστρολογία της Οικογένειας»
15 & 16 Μαΐου 2020
Triarena Business Center

Πληροφορίες
Τηλ.: 6977-786410
Email: pasyfastro@gmail.com
Website: www.pasyfa.gr
Περιορισμένος αριθμός θέσεων

ΟΙ ΟΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ: ΤΑ ΠΡΟΓΟΝΙΚΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Erin Sullivan

(Μετάφραση: Θεοδώρα Πέγιου - Επιμέλεια: Βαγγέλης Πετρίτσας PhD)

Από το βιβλίο **Dynasty: The Astrology of Family Dynamics**,
10^ο Κεφάλαιο

Οι οίκοι του Νερού είναι τα μέρη της προγονικής καταγωγής. Παρόλο που κάθε οίκος στο ωροσκόπιο έχει τη σχέση του με την οικογένεια, και όλες οι όψεις του ωροσκοπίου είναι οικογενειακές, αυτοί οι συγκεκριμένοι οίκοι εστιάζουν προσεκτικά σε τρία επίπεδα σχέσεων με προγόνους. Οι οίκοι του Νερού είναι οι πιο μυστηριώδεις από τους δώδεκα οίκους καθώς και οι τρεις τους συμβολίζουν διαφορετικά επίπεδα συγχώνευσης και δεσίματος, συναισθήματος και συγκίνησης, σώματος και ψυχής.

Έχω ξεκινήσει με τον δωδέκατο οίκο γιατί αυτός είναι η αρχέγονη μήτρα, όπου βρίσκεται η προσωπική μας σύνδεση με την *anima mundi*, την ψυχή του κόσμου. Σε αυτόν τον τομέα, είμαστε, πράγματι, όλοι ένα.

Όπου η ενέργεια και η ύλη είναι αδιαίρετες, βρίσκουμε τα πράγματα και την ύλη του κόσμου περιττά και το υπερβατικό υπάρχει εκτός χρόνου. Είμαστε συνδεδεμένοι με την προγονική γενεαλογία, με την ανθρωπινή φυλή. Αυτός είναι ο κβαντικός οικογενειακός οίκος. Από εκεί, ενσαρκωνόμαστε μέσα από μια συγκεκριμένη μήτρα, τη μητέρα, που μας στεγάζει κατά τη διάρκεια της επώασης του σώματος. Στον τέταρτο οίκο είμαστε η γενετική δεξαμενή της οικογένειας προέλευσης, ο αστρολογικός χώρος συνάντησης των προσωπικών προγόνων, δια μέσου των οποίων ζωντανεύουμε μαζί με τις οικογένειές μας ολόγυρα και συναντάμε τους εαυτούς μας στα πρόσωπα και τις ψυχές πραγματικών ανθρώπων. Στον όγδοο οίκο έχουμε το καθήκον να ζούμε με τους νεκρούς καθώς εκεί είναι ο τόπος όπου εμείς, ως ενσαρκωμένη ψυχή, εξατομικεύουμε τους προσωπικούς μας προγόνους. Μας καλούν από εκείνο τον τόπο, απαιτώντας να λάβουμε την κληρονομιά μας από αυτούς και να τη χρησιμοποιήσουμε με σύνεση.

Οι διελεύσεις μέσω αυτών των οίκων θα ξυπνήσουν τις εμπειρίες τους και θα μας φέρουν πιο κοντά στο πεδίο των προγονικών γραμμών.¹

Ο ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ ΟΙΚΟΣ: Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΣΥΜΠΛΗΡΑΝΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Κάθε συνείδηση διαχωρίζει αλλά στα όνειρα μοιάζουμε με εκείνον τον πιο καθολικό, πιο αληθινό, *πιο αιώνιο* άνθρωπο που κατοικεί στο σκοτάδι ή την αρχέγονη νύχτα. Εκεί εξακολουθεί να είναι ολόκληρος, και το όλον είναι μέσα του, αδιαίρετο από τη φύση και απαλλαγμένο από κάθε εγωισμό.²

Καρλ Γιουνγκ

Στην αρχαία αστρολογία, ο δωδέκατος οίκος θεωρούνταν δυσμενής. Ήταν ο οίκος των κρυφών εχθρών, της φυλάκισης, της παραφροσύνης και της αυτοκαταστροφής που προκαλούνται από επιρροές πέραν του ατομικού ελέγχου -εν συντομία, ένα τρομακτικό μέρος. Στη σύγχρονη αστρολογία εξακολουθεί να ερμηνεύεται κυρίως ως τέτοιο, υπό την έννοια ότι ο δωδέκατος οίκος είναι ο οίκος των κοιμώμενων χαρακτηριστικών και της αυτοκαταστροφής, ο σκιώδης τόπος όπου τα γνωρίσματα μπορούν να παραμείνουν απραγματοποίητα, αδιαφοροποίητα και καθόλου προσωπικά. Θεωρείται πια ως ο οίκος του συλλογικού ασυνειδήτου-ένας τρόπος να πούμε ότι είναι το μέρος όπου είμαστε βαθιά ενωμένοι με την ευρύτερη προγονική γραμμή, εκείνη ολόκληρης της ανθρωπίνης φυλής που φτάνει πίσω μέχρι τις ρίζες

της, και ότι δεν έχουμε καμία επιλογή παρά να πέσουμε σε αυτή την πρωταρχική μήτρα, ανεξάρτητα από τον βαθμό στον οποίο αντιλαμβανόμαστε συνειδητά την ύπαρξη αυτού του μέρους.

Υπάρχει ένα μέρος, ένας προγονικός χώρος όπου ζει και κατοικεί η προέλευση ολόκληρης της ανθρωπότητας. Ίσως αυτός ο χώρος να βρίσκεται στον ερπετοειδή εγκέφαλο, τον προ-εγκεφαλικό φλοιό του εγκεφάλου που έχει καταγραφή των πρωταρχικών αγώνων για επιβίωση και εξέλιξη-ένα μέρος όπου τα πιο σκοτεινά ένστικτα επιβίωσής μας είναι ακόμα πολύ δραστήρια και λειτουργικά. Γνωρίζουμε ότι αυτό το μέρος υπάρχει μέσα μας, καθώς και η φυλετική μνήμη, όπου ονειρευόμαστε θεούς, τέρατα και άγνωστους ουρανούς, όπου τρεις ήλιοι ή οκτώ φεγγάρια ανατέλλουν και δύουν. Αυτός είναι ο τόπος όπου βρίσκεται η ανάμνηση της συμπαντικής μήτρας.

Κάπου στα άδυτα της ψυχής σε όλους τους ανθρώπους υπάρχει ένας χώρος τέλειας ευδαιμονίας αλλά και ένας χώρος απόλυτης φρίκης. Αυτός είναι ο δωδέκατος οίκος. Δεδομένου ότι ο δωδέκατος οίκος αντιπροσωπεύει τις πρώτες δύο ώρες μετά τη γέννηση, είναι πιθανό να στεγάζει τις πιο πρώιμες αναμνήσεις που θα μπορούσαμε να έχουμε μετά την ενσάρκωση. Είναι με μεγάλο ενδιαφέρον για αυτή τη μυστηριώδη περιοχή που οι υπνοθεραπευτές, οι σύμβουλοι αναγέννησης και οι ψυχαναλυτές της ψυχολογίας του Βάθους προσπαθούν να βοηθήσουν τα άτομα να επιστρέψουν σε αυτόν τον χώρο. Στον δωδέκατο οίκο βρίσκουμε ένα αίσθημα μελαγχολίας και παγκόσμιας στεναχώριας -την πηγή του παγκόσμιου πόνου. Το ότι είμαστε όλοι συνδεδεμένοι μεταξύ μας, είμαστε όλοι ένα, είναι το βασικό δόγμα των παλαιότερων θρησκειών και, παρά το ότι έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τον λογικό θετικισμό, γίνεται γρήγορα μια γενικώς αποδεκτή ιδέα, ότι κάπου βαθιά στη γενετική και ψυχική (πνευματική) σφαίρα όλα τα άτομα συνδέονται μεταξύ τους και με όλους όσους υπήρξαν στο παρελθόν.

Στον δωδέκατο οίκο συναντάμε τους προγόνους ολόκληρης της ανθρώπινης φυλής. Και, πολύ πιθανόν, την προ-ανθρώπινη φυλή, τον οργανισμό της ανθρωπότητας. Όλες οι αρχαίες ερμηνείες του δωδέκατου οίκου είναι σχετικές αν τις δούμε μέσα από αυτό το πρίσμα. Βαθιά μέσα στην ψυχή μας είναι η προσωπική σκιά μας που προέρχεται από τις σκιάδεις καταβολές της ανθρωπότητας, είναι ο οίκος των κρυφών εχθρών καθώς και των φυλάκων-αγγέλων. Το Σκότος ήρθε πριν από την αυγή και η αρχαϊκή μας μνήμη για τη Σκοτεινή Εποχή και τον καιρό πριν από το δυαδικό μυαλό αντηχεί στο προσφάτως συνειδητό άτομο του σήμερα. Ο δωδέκατος οίκος περιέχει την άχρονη περίοδο της ανθρώπινης μας ανάπτυξης, την εποχή για την οποία τραγούδησαν οι αρχαίοι ποιητές της προφορικής παράδοσης, τη μυθική σφαίρα όταν

όλα ήταν Νύχτα και Χάος, πριν από τους θεούς και πολύ καιρό πριν από τον άνθρωπο. Όταν βρισκόμαστε στη μήτρα, είμαστε αυτό το προϊστορικό πλάσμα, άμορφο, με ουρά, που κολυμπά σε μια μικρή αλμυρή θάλασσα, χωρίς συνείδηση, χωρίς λογική και εντελώς εξαρτημένο από τη γενετική (και τη μοίρα) σε ό,τι αφορά το να κρατηθούμε ζωντανοί για αρκετό διάστημα ώστε να γεννηθούμε.

Είναι επίσης ο οίκος της φυλάκισης (*incarceration*) –εάν πάρουμε την κυριολεκτική έννοια των λέξεων *incarcerato* «να είμαστε μέσα στη σάρκα» – και της ενσάρκωσης το οποίο σημαίνει ότι η ψυχή διπλώνεται μέσα σε ένα σώμα, πράγμα που συμβαίνει στον τέταρτο οίκο. Αλλά τι συνέβη πριν την ενσάρκωση της ψυχής, πού ήταν φυλακισμένη; Αυτό είναι το μεγαλύτερο και πιο ανεξιχνίαστο μυστήριο από όλα. Ενώ στον τέταρτο οίκο μπορούμε να εντοπίσουμε τους γνωστούς προγόνους μας και στον όγδοο οίκο να ξεφλουδίσουμε τα στρώματα του προσωπικού μας ασυνειδήτου και τη σύνδεση αυτής της ζωής με την προγονική γραμμή, ο δωδέκατος οίκος δεν προσφέρει καμία τέτοια ορθολογική άσκηση.

Σίγουρα και η παραφροσύνη πέφτει σε αυτόν τον οίκο, γιατί ένα άτομο που έχει χάσει τα προσωρινά όρια μεταξύ του προσωπικού χώρου και της βαθύτερης αρχέτυπης σφαίρας εισέρχεται στον τόπο που ονομάζουμε τρέλα. Αλλά η τρέλα και ο πολιτισμός αποτελούν μια διαλεκτική αιώνων, και μια συζήτηση για την τρέλα και τον δωδέκατο οίκο θα μπορούσε να συνοψιστεί στο εξής: ότι η τρέλα είναι απώλεια διαφοροποίησης, έλλειψη εξατομίκευσης και πλήρης αδιαφορία για τις συμβάσεις της συνείδησης. Είναι η επιστροφή στη βρεφική ηλικία, ή ακόμα και στην προ-βρεφική, σε μια εποχή που οι θεοί, τα τέρατα και το χάος ήταν η κατάσταση της ύπαρξης του κόσμου. Μέσω του δωδέκατου οίκου, καταλαβαίνουμε, αν και ίσως να μην συγχωρούμε ή να μη δεχόμαστε, τις φρικαλεότητες της ανθρώπινης κατάστασης και το τι μπορούν να κάνουν οι άνθρωποι σε άλλους ανθρώπους για να τους κάνουν σκόνη - αυτός είναι ένας οίκος αήθειας. Μέσω αυτής της κατανόησης έχουμε και τη δυνατότητα της λύτρωσης της σκοτεινής πλευράς της ανθρώπινης φύσης. Είναι ένας πολύ περίπλοκος οίκος, όχι τόσο εύκολα αιτιολογούμενος όσο οι ομολογίοι του, ο τέταρτος και ο όγδοος οίκος.

Η Πλατωνική εικόνα λέει ότι η ψυχή κάνει ένα ταξίδι στον κάτω κόσμο αφού αποχωρήσει από το σώμα, όπου βιώνει διάφορες εμπειρίες και υποβάλλεται σε δοκιμασίες, οι οποίες είναι προσαρμοσμένες στις προηγούμενες εμπειρίες της ενσαρκωμένης ψυχής και σχεδιασμένες για να προετοιμάσουν την ψυχή για την επόμενη μετενσάρκωση. Μία από τις τελευταίες δοκιμασίες της μεταίχμιακής ψυχής είναι να διασχίσει μια καυτή πεδιάδα, την Πεδιάδα της Λήθης, και να φτάσει στο ομώνυμο ποτάμι (*Lethe*

από τα ελληνικά - η ρίζα της αγγλικής λέξης «lethal» που σημαίνει «θανατηφόρος»), όπου ο Πλάτων συμβουλεύει την ψυχή να μην πιεί πολύ βαθιά από τον ποταμό της Λήθης γιατί ενθαρρύνει τη λήθη (λησμονή), η οποία είναι θανατηφόρα για τη συνείδηση στην επόμενη ενσάρκωση.³

Αυτή η ιστορία είναι η υποκείμενη υπόθεση της θεωρίας της ανάμνησης του Πλάτωνα, ότι δηλαδή περνάμε ολόκληρη τη ζωή μας ανακαλώντας αυτό που γνωρίζαμε πριν γεννηθούμε. Άρα, δεν μαθαίνουμε τίποτα, αλλά ανακαλούμε ό,τι υπάρχει στον κόσμο των αρχετύπων. Αυτό που αντιλαμβανόμαστε ως μάθηση, λοιπόν, είναι στην πραγματικότητα μια διαδικασία

εκμείυσης ήδη υπάρχουσας γνώσης στην ψυχή, την οποία φέρνουμε στη συνείδηση και την εφαρμόζουμε στο παρόν. Αν και δεν αναφέρεται ακριβώς έτσι, αυτή η φιλοσοφία συνεπάγεται μια διαχρονικότητα, και ότι οι ψυχές μας ζουν σε αυτόν τον παν-χρονο τόπο, εγκλωβισμένες στην προσωρινότητα λόγω της φυλάκισής τους στο σώμα. Σύμφωνα με τον Πλάτωνα, το υψηλότερο επίτευγμα στη ζωή είναι να ανακαλύψουμε τη γνώση (σοφία) της ψυχής. Αυτή είναι η ατραπός του φιλοσόφου. Για να χαριτολογήσουμε, κάποιος είπε κάποτε ότι ο Θεός εφηύρε τον χρόνο έτσι ώστε τα πράγματα να μην συμβαίνουν όλα ταυτόχρονα. Αυτό το «όλα ταυτόχρονα» είναι ο χρόνος της ψυχής, όχι ο χρόνος της ενσάρκωσης!

Σε αυτήν την περιοχή που ονομάζεται δωδέκατος οίκος, σε αυτό το μέρος του ωροσκοπίου, η ενσάρκωμένη ψυχή κατοικεί, βαθιά θαμμένη στο σώμα, λαχταρώντας την ανάμνηση του παρελθόντος ούσα συνδεδεμένη με τα προγονικά πνεύματα ολόκληρης της ανθρωπότητας. Ο Ποσειδώνας είναι ο κυβερνήτης του δωδέκατου οίκου, οι Ιχθύες το ζώδιό του και αυτά τα δύο συμβολίζουν τη συμπαντική μήτρα, τον τόπο της προ-μνήμης. Στον δωδέκατο οίκο, τα πράγματα συμβαίνουν «όλα ταυτόχρονα».

Η πτυχή του Ποσειδώνα και του συνολικού του τομέα που με ενδιαφέρει περισσότερο σε αυτή την περίπτωση είναι η αναισθητική του ιδιότητα. Όπου και να έχουμε τον Ποσειδώνα, εκεί έχουμε φυσικές ενδομορφίνες, παυσίπονα. Ο πρώτος πόνος είναι ο πόνος της γέννησης. Ο πόνος αρχίζει στη μήτρα, όταν το έμβρυο αρχίζει να απορρίπτει τη μητέρα απελευθερώνοντας στο αίμα της, μέσω του ομφάλιου λώρου (που κάποτε ήταν η πηγή της ζωής του), ορμόνες που προκαλούν στη συνέχεια τη σύσπαση της μήτρας και η μήτρα γίνεται θανατηφόρα. Αυτή η διαδικασία συνεχίζεται μέχρι να εκδιωχθεί το έμβρυο, να κοπεί ο λώρος και να παύσει κάθε συμβίωση μεταξύ μητέ-

ρας και παιδιού. Η ουροβορική ζωή έχει τελειώσει. Αυτό πρέπει να πονάει. Εκεί έρχεται ο Ποσειδώνας, για την πρώτη πράξη του, εκείνη της εξάλειψης του πόνου της γέννησης ώστε να ξεκινήσει ο μελλοντικός του ρόλος: η διαχώριση της συνείδησης από την αρχέτυπη σφαίρα, από τον κόσμο όπου όλα είναι ένα και από την ωκεάνια κατάσταση στην οποία υπάρχει το προσυνειδητό άτομο. Το βρέφος είναι τώρα μια οντότητα από μόνη της, μία οντότητα που θα λαχταρά να επιστρέψει στον Ποσειδώνα, στη μήτρα, στη συλλογική αδιαφοροποίητη κατάσταση της συνεχώς επαναλαμβανόμενης ύπαρξης.

Τα άτομα με πλανήτες στον δωδέκατο οίκο βρίσκουν ότι έχουν μια δυσκολία στο να έρθουν σε επαφή με τις ενέργειες και τους παράγοντες με τους οποίους ταυτίζονται αυτοί οι πλανήτες και από τους οποίους εκπροσωπούνται οι ίδιοι πλανήτες σε πρακτικό, συμβατικό επίπεδο. Τα άτομα αυτά αναζητούν και βρίσκουν μυριάδες τρόπους επανασύνδεσης με την αρχέτυπη σφαίρα. Οι πλανήτες του δωδέκατου οίκου είναι οι «τελευταίοι που γεννιούνται» καθώς κατοικούν σε αυτή την υδαρή μήτρα του συλλογικού. Πολύ συχνά, ο μόνος τρόπος να συνδεθεί κανείς συνειδητά με τους πλανήτες εκεί μέσα είναι να τους αναγάγει στη μυθολογία, την πνευματικότητα ή την παγκοσμιότητα. Τα άτομα αυτά λοιπόν βρίσκουν ότι είναι ευκολότερο να μετατρέψουν την ενσάρκωμένη πτυχή των πλανητικών παραγόντων σε κάτι έξω από την ανθρώπινη εμπειρία ή τουλάχιστον την επίγεια ανθρώπινη εμπειρία. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο οι άνθρωποι που έχουν γεμάτο δωδέκατο οίκο είναι δύσκολο να γίνουν κατανοητοί καθώς ακόμα και οι ίδιοι δυσκολεύονται να καταλάβουν τον εαυτό τους. Θέλουν να βρουν συμπαντική τάξη στις δυσάρεστες πτυχές της ανθρώπινης ζωής.

Το ότι οι πλανήτες στον δωδέκατο οίκο είναι οι τελευταίοι που γεννιούνται σημαίνει ότι χρειάζεται περισσότερο συνειδητή προσπάθεια για να εξατο-

μικευθούν από την αρχέτυπη συλλογική συνείδηση -η τάση η λειτουργία του πλανήτη να ανάγεται στο σύμπαν τον καθιστά παιδικό και υπανάπτυκτο από ψυχολογική άποψη. Η λογική βρίσκεται υπερβολικά μακριά: παραμένει στην υπερβατική σφαίρα και έτσι δεν έρχεται στις χαμηλότερες περιοχές όπου η ψυχολογία παίζει ρόλο στη μετατροπή του συνειδητού μυαλού και στη σύνδεση μεταξύ των βαθύτερων στρωμάτων της εσώτερης ψυχής και των ανώτερων στρωμάτων της διανοητικής, πνευματικής σφαίρας. Οι άνθρωποι με πλανήτες στον δωδέκατο οίκο μιλούν πάντα για την ανημποριά τους απέναντι στην ευρύτερη πραγματικότητα, είτε πρόκειται για κοινωνία, είτε για θεότητα ή για ιστορία. Απαιτεί πολλή ενέργεια και συνειδητή προσπάθεια να γεφυρώσουν έστω και στο ελάχιστο το προσωπικό με το συλλογικό και έτσι να συνειδητοποιήσουν προσωπικά ότι είναι υπεύθυνοι για το συλλογικό.

Φυσικά, ο πλανήτης του δωδέκατου οίκου θέλει να επιστρέψει στη συμπαντική μήτρα καθώς ο πόνος του να είναι συνειδητός και ζωντανός είναι συχνά πολύ μεγάλος. Απαιτεί μακρές περιόδους απόσυρσης και περισυλλογής και μικρά βήματα προς την δριμύτητα του φωτός (που συμβολίζεται από τον πρώτο οίκο), ενώ η ευθύνη για τον εαυτό και το εγώ απαιτεί έναν συμπαντικό σκοπό. Οι πλανήτες του δωδέκατου οίκου δεν μιλούν τόσο άμεσα για την οικογενειακή κληρονομιά, όπως ο τέταρτος οίκος και δευτερευόντως ο όγδοος, αλλά περισσότερο για τη συλλογική κληρονομιά όπως αυτή βαραίνει τη ζωή ενός ατόμου που γεννήθηκε σε μια οικογένεια στην οποία υπάρχουν πολλές πρακτικές και υλικές δυσκολίες. Οι πλανήτες του δωδέκατου οίκου μιλούν δυνατά για τα μυστικά της οικογένειας, το πιθανό γονικό μίσος ή την αηδία προς το παιδί ή τη διαδικασία της παιδικής ηλικίας, οι γονείς που δεν ήταν αρκετά συμπαντικοί και έτσι ένα παιδί έπρεπε να γεννηθεί για να αναλάβει τη συλλογική ταυτότητα και να γίνει ο συμπαντικός ανάμεσα τους.

Τα άτομα με πλανήτες στον δωδέκατο οίκο αισθάνονται συχνά μεγάλη μοναξιά και οι ανθρώπινες σχέσεις δεν επαρκούν για να την καταπραύνουν. Επομένως, δημιουργούν σχέσεις με το Θείο ή την πνευματική ζωή. Η ανάμειξη αυτών των δύο φαινομενικά διαχωρισμένων πεδίων είναι διαδρομή ζωής, διότι στην κβαντική σφαίρα δεν υπάρχει διάκριση μεταξύ ενέργειας και μάζας, αλλά η σημερινή μας συνειδησιακή εξέλιξη διατηρεί αυτό το χάσμα. Αυτή η ιδιομορφία δεν είναι η υπαρξιακή απελπισία στην οποία βυθίζεται ο πλανήτης του όγδοου οίκου, ούτε η συγκλονιστική, επιβαρυντική απομόνωση του φορέα της οικογενειακής μοίρας στον τέταρτο οίκο, αλλά η συμπαντική μοναξιά που οδηγεί κάποιον να γίνει μοναχός πάνω στο βουνό. Οι άνθρωποι του δωδέκατου οίκου θα μπορούσαν να είναι ουρανοκατέβητοι, σαν

να τους έφερε ο πελαργός, σε ό,τι αφορά τη σύνδεσή τους με την οικογένεια προέλευσής τους. Το γεγονός είναι ότι πιθανότατα έχουν πηδήσει αρκετές γενιές και έρχονται σε μια εποχή που η οικογένεια στερείτο ψυχής, κι έτσι επαφίεται στον άνθρωπο του δωδέκατου οίκου να κάνει την ψυχική δουλειά γι' αυτούς. Είναι βαθιά συνδεδεμένοι με την πυρηνική οικογένεια προέλευσής τους, αλλά τους έχει ανατεθεί η υπερβολική ευθύνη πνευματικότητας για ολόκληρη την οικογένεια, τόσο πολύ που φτάνει το επίπεδο του ιερέα, της καλόγριας, του μοναχού ή του νεόφυτου.

Ως εκ τούτου, είναι απαραίτητο για τους πλανήτες του δωδέκατου οίκου να συνδεθούν με το σώμα κάπως. Αν όχι, το άτομο μπορεί να υποστεί σωματικά συμπτώματα και συναισθηματική αποσύνδεση. Το σώμα είναι πάντα ένα πρόβλημα με το άτομο του δωδέκατου οίκου ούτως ή άλλως, λόγω της φύσης του ίδιου του οίκου και του πολικά αντίθετου, έκτου οίκου. Ο έκτος οίκος είναι το σώμα και ο δωδέκατος είναι η ψυχή...Ο συνδυασμός *ψυχής* και *σώματος* σε κάποια μορφή ή άλλη είναι η λειτουργία της ενσάρκωσης. Εξ ου και η ψυχοσωματική δυσλειτουργία που μπορεί τόσο εύκολα να συμβεί σε ένα άτομο του δωδέκατου οίκου. Η φροντίδα της ψυχής είναι απαραίτητη για όλους μας, αλλά είναι ο εγγυητής της υγείας και της ζωής για το άτομο με γεμάτο δωδέκατο οίκο. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο πολλοί άνθρωποι με προσωπικούς πλανήτες στον δωδέκατο οίκο έχουν αδύναμη κράση, ειδικά κατά τα πρώτα αναπτυξιακά χρόνια της ζωής τους. Οι ψυχές τους σε μεγάλο βαθμό δεν συνδέονται με το σώμα τους.

Αυτό μπορεί να οφείλεται στο γεγονός ότι η ίδια η μητέρα είχε αποσπαστεί από το σώμα κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης ή κατά τη διάρκεια της γέννας και του τοκετού. Ο μικρότερος αδερφός μου γεννήθηκε μέσα σε λίγα λεπτά από τη στιγμή που η μητέρα του είχε χορηγηθεί ένα νέο, πειραματικό φάρμακο της εποχής που προκαλούσε «ύπνωση προς μετρίαση των πόνων του τοκετού» («twilightsleep», 1962). Αυτό της προκάλεσε φρικιαστικούς εφιάλτες και μια σχεδόν σατανική αντίδραση προς τον γιατρό και το προσωπικό της αίθουσας τοκετών ενώ, επίσης, επιβράδυνε τις συσπάσεις. Όλα αυτά καθώς ο Ποσειδώνας ανέτειλε στον ορίζοντα στον Σκορπιό! Αυτοί οι άνθρωποι στοιχειώνονται από τον ίσκιο των προγόνων και καλούνται ξανά και ξανά να βρουν την αρμονία ή τη χορδή μεταξύ της σημερινής και της μυθολογικής περιόδου. Είναι οι μυθολογικές φωνές της εποχής μας. Ένας φίλος μου γεννήθηκε καθώς ο Ουρανός είχε μόλις μπει στον δωδέκατο οίκο και ο τοκετός έγινε μέσα στο αυτοκίνητο, στο πάρκινγκ του νοσοκομείου, μπροστά στην είσοδο των επειγόντων περιστατικών. Ο Ουρανός στον δωδέκατο οίκο προκαλεί ακραίες προσπάθειες απομάκρυνσης από τη μαζική ψυχολογία, απόσχισης από κοινωνικά κι-

νήματα, ώστε να βρει την ατομικότητα έξω από το συλλογικό. Πολλοί άνθρωποι με τον Πλούτωνα να ανατέλλει σχεδόν πεθαίνουν στη γέννα, κυριολεκτικά, ή οι μητέρες τους σχεδόν πεθαίνουν ή παθαίνουν σηψαιμία... Αυτή είναι πραγματικά η απειλούμενη ηρωική γέννηση! Η σύνδεσή τους με την αρχέτυπη σφαίρα είναι βαθιά τελεολογική: πάντα αναζητούν το τέλος και βρίσκουν νόημα στον θάνατο. Σε ένα πολύ, πολύ βαθύ επίπεδο, το οποίο είναι κβαντικό και επομένως χωρίς καμία ευθύνη, το παιδί με εξωτερικούς πλανήτες που ανατέλλουν δεν είναι επιθυμητό, ή είναι άβολο, και είναι παιδί του συλλογικού, όχι της οικογένειας. Εξ ου και το αίσθημα της αλλοτρίωσης και της απομόνωσης αυτών των ανθρώπων.

Η πιο βαθιά διέξοδος σε αυτό το είδος προσωπικής αλλά και όχι-προσωπικής απόρριψης είναι να βρουν τη μεγαλύτερη οικογένειά τους. Είναι παιδιά του σύμπαντος και πρέπει να αναλάβουν το βάρος αυτού του ρόλου. Στους σαμανικούς πολιτισμούς αυτοί είναι οι άνθρωποι που φέρουν τα βάρη για το συλλογικό και που θεραπεύουν τις πληγές της φυλετικής συνείδησης. Μπορεί να χρειαστεί τη μισή ή περισσότερο από τη μισή ζωή για να βρουν τον ιδιαίτερο σκοπό τους, αλλά αυτός είναι εκεί. Αυτοί οι άνθρωποι είναι φτιαγμένοι για συλλογική ταύτιση και εργασία μέσα στο συλλογικό. Μερικοί από αυτούς πρέπει απλά να εργάζονται για λογαριασμό πολλών. Ακόμη και η εσωτερική τους δουλειά, η φιλοσοφική και προσωπική ψυχολογική τους δουλειά, ωφελεί το συλλογικό. Μπορεί να είναι πολύ δύσκολο να το πούμε αυτό σε κάποιον που υποφέρει από προσωπικό πόνο για ένα συλλογικό ή οικογενειακό χρέος, να του πούμε δηλαδή ότι ο δικός του πόνος και η κατανόηση αυτού του πόνου θα μειώσει κατά πολύ τα βάσανα του κόσμου. Μερικοί από τους ανθρώπους με αυτούς τους σημαντικούς σχηματισμούς δεν έχουν απλώς τη δύναμη να ανταπεξέλθουν και έτσι γίνονται θύματα των πολλών, αντί να εργάζονται γι' αυτούς. Στην περίπτωση των εγκληματιών ή των τρελών, αυτούς τους έχει καταπιεί το συλλογικό, έχουν υποκύψει, η ενέργειά τους και ο νους τους δεν είναι ικανά να πολεμήσουν με τις τεράστιες δυνάμεις των εξωκρόνιων πλανητών.

Σε ό,τι αφορά την παλιά παράδοση της τοποθέτησης όλων των πλανητών του δωδέκατου οίκου κυριολεκτικά στη φυλακή, υπάρχει κάποια αιτιολόγηση γι' αυτό, όπως υπάρχει αιτιολόγηση για τη συνύπαρξη του χρήστη ουσιών με τον τρελό άνθρωπο στον δωδέκατο οίκο. Όλες οι παραπάνω συνθήκες απομακρύνουν το εγώ. Δεν υπάρχει ταυτότητα με την έντονα εξατομικευμένη έννοια για έναν φυλακισμένο, έναν τρελό άνθρωπο ή έναν «φτιαγμένο» άνθρωπο. Τους

έχει καταπιεί όλους το συλλογικό. Ο ρόλος του φυλακισμένου είναι το να είναι ένας μέσα στους πολλούς, ένα μόριο σε ένα σώμα εγκληματιών, ένας αριθμός όχι ένας άνθρωπος. Ένας τρελός άνθρωπος έχει γλιστρήσει μέσα στη ρωγμή της περιφραγμένης, Κρόνιας γης του συνειδητού ορίζοντα για να εισέλθει στη ζώνη λυκόφωτος της συλλογικής αρχέτυπης σφαίρας, όπου δεν υπάρχει διαφοροποιημένη προσωπικότητα με όρους εγώ και δεν υπάρχει συνειδητός έλεγχος πάνω στο εξωτερικό περιβάλλον. Σε καθαρά ψυχολογικό επίπεδο, αυτό είναι ένα πρόβλημα. Σε πνευματικό επίπεδο, είναι ένα πρόβλημα μέσα στην κοινωνία όπως τη γνωρίζουμε.

Πάντα υπήρχαν και πάντα θα υπάρχουν εκείνοι που ζουν εκτός των ορίων των καθορισμένων αξιών, συμπεριφορών, πεποιθήσεων και κινούνται πέρα από τα όρια της κοινωνίας και των εποχών. Και πάντα θα υπάρχουν ώρες της ημέρας ή της νύχτας όπου οι πλανήτες φτάνουν στον ανατολικό ορίζοντα, περνώντας μέσα από τον δωδέκατο οίκο. Αυτή είναι η πιο ήρεμη ώρα της ημέρας, η ώρα κατά την οποία η περισσότερη ζωική δραστηριότητα είναι στο αποκορύφωμά της και η γη έχει την ποιότητα του φρέσκου και του καινούργιου. Είναι μια υπερβατική ώρα της ημέρας. Ακριβώς όπως το λυκόφως, κοντά στο ηλιοβασίλεμα, είναι μια ώρα όπου τα πνεύματα μπορούν να γλιστρήσουν μέσα και έξω από τη ζώνη της πραγματικότητας, έτσι κάνουν και την ώρα της ανατολής. Ο πλανήτης του δωδέκατου οίκου είναι η σύνδεση με την πνευματική σφαίρα, όπου δεν υπάρχει ηθική, δεν υπάρχει ψυχολογία και δεν υπάρχει όριο με-ταξύ του συνειδητού και του ασυνειδήτου.

Ο Ήλιος στον δωδέκατο οίκο είναι ένας δείκτης του διστακτικού ενσαρκωμένου, αυτός ή αυτή που μάλλον δεν θα άφηνε ποτέ την ασφάλεια της μήτρας, αλλά η ανάγκη για ηλιακού τύπου εξατομικευση ήταν

τόσο υπερβολική ώστε η απόρριψη του ομφάλιου λώρου έγινε τελικά με δική τους επιλογή. Επειδή ο Ήλιος στον δωδέκατο οίκο μιλάει για μια απειλούμενη προέλευση

ή μια προστατευμένη ζωή, σημαίνει ότι υπήρχε μια αρχική αίσθηση περιπέτειας για τη γέννηση, και μετά μια βαθιά λύπη για μια τόσο ανόητη απόφαση. Το υπόλοιπο της ζωής του το άτομο το περνάει αναλογιζόμενο την ύπαρξη πίσω από ένα πέπλο ή, στη χειρότερη, πολύ χειρότερη περίπτωση, πίσω από κάγκελα του ενός ή του άλλου είδους.

Ο Ερμής στον δωδέκατο οίκο βρίσκει τον πιο περιπλοκό τρόπο να πει το απλούστερο πράγμα. Πρέπει να υπάρχει ένας συμπαντικός λόγος που να στηρίζει κάθε πράξη δημιουργίας και ύπαρξης. Συχνά, ο Ερμής στον δωδέκατο βρίσκει αδύνατο να εκφράσει τη γνώμη που έχει, επειδή ζει στα όρια του εννοιολογικού και του αρχέτυπου. Πρέπει να βρουν ένα όχημα μέσω του οποίου να μπορούν να γεφυρώσουν αυτές τις δύο διακριτές σφαίρες.

Η Αφροδίτη εκεί θα έχει ένα μυθικό πλαίσιο αναφοράς γύρω από τις σχέσεις, μια φαντασίωση για την τέλεια σχέση. Αυτό θα μπορούσε να μεταφραστεί σε μια σχέση με τον Θεό ή μια παραμυθένια σχέση με τη θηλυκή ενσωμάτωση της Αφροδίτης. Υπάρχει μια ισχυρή σχέση με τη θεία τάξη των πραγμάτων. Ως εκ τούτου, είναι μοναστική και έχει δεσμούς με την πνευματική αγάπη. Επίσης, οι άνθρωποι αυτοί πρέπει να είναι μόνοι για να επικοινωνήσουν με αυτό το επίπεδο της προγονικής ζωής, πριν μπορέσουν να συνδεθούν με άτομα.

Οι άνθρωποι με τη Σελήνη στον δωδέκατο οίκο συχνά προσπαθούν να ανυψώσουν αρχέγονα συναισθήματα στο πιο πνευματικό επίπεδο. Επειδή ένα μέρος τους, αυτό της συναισθηματικής πλευράς της ζωής, παραμένει στη συμπαντική μήτρα, μπορεί να έχουν αμφιβολίες για τα ανθρώπινα αισθήματα ή συναισθήματα τους. Η πιο παθολογική έκφραση έχει ως αποτέλεσμα την έκπτωση των ανθρωπίνων συναισθημάτων σε ευτελή, αταβιστική συμπεριφορά, ενώ το άλλο άκρο ανυψώνει τα συναισθήματα τους σε μια κλίμακα πέρα από τη σφαίρα της ανθρώπινης εμπειρίας, στη θεική αγάπη. Συχνά αισθάνονται έναν συναισθηματικό δεσμό με μια χώρα ή έναν πολιτισμό που δεν είναι ο πολιτισμός προέλευσής τους, αλλά μια πνευματική κληρονομιά που προέρχεται από προγονικές πηγές.

Ο Άρης μπορεί να προτιμά να αγαπά ή να μισεί το συλλογικό, να παλεύει με το δικό του ανοσοποιητικό σύστημα, να ανάγει στην πνευματικότητα τις πιο θεμελιώδεις επιθυμίες του από το να συμβιβαστεί με την ανθρώπινη ανάγκη για επίθεση, οριοθέτηση και προκήρυξη πολέμου και εδαφικής κυριαρχίας. Νομίζω ότι ο Άρης στον δωδέκατο οίκο μπορεί να στοιχειωθεί από προγονικά πνεύματα και με δυσκολία να γεννήσει το δικό του εγώ χωρίς αυτό να προσκολλάται σε έναν συλλογικό «θεσμό».

Έχω αναφερθεί στον Δία εκεί ως «αρχάγγελο στον ώμο, φύλακα άγγελο» και πράγματι είναι, με τη βαθύτερη έννοια. Οι κοινωνικές παρορμήσεις κάποιου προέρχονται από μια συλλογική επιθυμία να ακολουθήσει τη θεική καθοδήγηση στη ζωή, εξ ου και η συνείδηση του ιερέα ή του νεόφυτου, η οποία στην πιο αρνητική της εκδήλωση γίνεται αντιληπτή ως μεσσιανική (Δίας/Ποσειδώνας επίσης).

Ο Κρόνος στον δωδέκατο οίκο είναι σαν να έχεις το σώμα μέσα στην ψυχή, αντί για το αντίστροφο. Υπάρχει κάτι γύρω από αυτό το άτομο που του δίνει την αίσθηση ότι έχει ένα συλλογικό χρέος να πληρώσει. Συχνά υπάρχει η αίσθηση μιας τεράστιας, αδιόρατης φινιγούρας εξουσίας που στέκεται επικριτικά απέναντι στη ματαιότητα του μόχθου της ζωής. Πράγματι, υπάρχει κάποια επιτακτική οργανωτική αρχή συμπαντικής (cosmic) φύσεως - η ελληνική λέξη *κόσμος* σημαίνει κυριολεκτικά «τάξη» - αλλά είναι απρόσωπη και δεν ασκεί κρίση απέναντι στα άτομα. Είναι, όμως, τόσο εύκολο να υποθέτουμε για τον Κρόνο ότι είναι ο ίδιος ο πατέρας μας όταν, στην πραγματικότητα, εδώ είναι ο αρχέτυπος πατέρας. Ωστόσο, δικαστής δεν είναι ο προσωπικός πατέρας αλλά ο εσωτερικός δημιουργός του πεπρωμένου του ατόμου.

Οι πλανήτες του δωδέκατου οίκου μας φέρνουν στο σημείο της ανάπτυξης του εγώ. Εδώ είναι όπου οι εξωκρόνιοι πλανήτες πρέπει να χρησιμοποιηθούν με νέους τρόπους για να περικλείσουν το εγώ. Γίνονται πολύ προσωπικοί πλανήτες. Τους έχουμε ονομάσει διαπροσωπικούς για ένα υπερβολικά μεγάλο χρονικό διάστημα. Δεν είναι «πέρα από το προσωπικό», αλλά είναι πιο προσωπικοί από τον Ήλιο και τη Σελήνη όταν ένα άτομο χρειάζεται να τους ενσωματώσει στην ταυτότητά του. Οι εξωτερικοί πλανήτες είναι το κατώφλι της νέας συνείδησης, η οποία εξακολουθεί, το 1996, να είναι σε νηπιακή ηλικία. Σε συλλογικό επίπεδο, είμαστε ακόμα στη διαδικασία της εξατομίκευσής τους. Όταν βρίσκονται στους οίκους του Νερού, ειδικά, το άτομο πρέπει να τους ενσωματώσει χρησιμοποιώντας τους με τρόπους που θα ωφελήσουν τις μάζες, το συλλογικό, προσωποποιώντας τους έτσι μέσα από το δικό του πνεύμα.

Ο Ουρανός απαιτεί από το άτομο να κάνει κάτι προσωπικά για το συλλογικό, όπως να συμμετέχει

σε υποστηρικτικές ομάδες, παγκόσμιες οργανώσεις που συνδέουν κουλτούρες με άλλες κουλτούρες, ή να δουλεύει με τους αναξιοπαθούντες και τους αδύναμους με οποιονδήποτε τρόπο ευχαριστεί το άτομο. Η εξατομίκευση μέσω του συλλογικού είναι η μόνη πραγματική απάντηση στον υπαρξιακό καημό. Μπορεί να σημαίνει κυριολεκτικά την ανάπτυξη νέων τρόπων αντίληψης του αοράτου, δικτύωσης των μαζών και εξεύρεσης προσωπικού νοήματος στη μαζική ψυχολογία.

Ο Ποσειδώνας εδώ ακούει στην πραγματικότητα τη μουσική των σφαιρών. Είναι ένα σημάδι ότι το άτομο θα παραμείνει πολύ στενά συνδεδεμένο με την αρχέγονη ενέργεια του σύμπαντος. Συχνά υπάρχει η αίσθηση του στοιχειώματος, σαν το άτομο να ζει σε ένα δωμάτιο γεμάτο κόσμο ακόμα και όταν είναι μόνο του. Αυτό οφείλεται εν μέρει στο ότι δεν υπάρχει εξατομίκευση σε αυτόν τον οίκο και ο Ποσειδώνας είναι στο σπίτι του. Ελέγξτε πού πέφτει το ζώδιο των Ιχθύων για να διευκρινίσετε πού μπορεί να γειωθεί και να ριζώσει η συμπαντική προέλευση με έναν πρακτικό, ενσάρκωμένο τρόπο, αλλιώς θα υπάρξει μεγάλη περιπλάνηση ανάμεσα στους αστερισμούς. Ένα μέρος του ατόμου παραμένει αγέννητο και βαθιά συνδεδεμένο με το προγονικό βασίλειο. Επομένως, είναι συχνά μια ένδειξη αφοσίωσης όπου το άτομο προστρέχει για βοήθεια στο Θείο.

Ο Πλούτωνας, έχοντας εισέλθει στον δωδέκατο οίκο κατά τη διάρκεια των τελευταίων σταδίων του τοκετού και της γέννησης, απεικονίζει μια απειλούμενη γέννα και, ως εκ τούτου, μια ζωή γεμάτη προκλήσεις. Υπάρχει ένας συνεχής αγώνας για να διατηρηθεί η ατομικότητα απέναντι στη συλλογική εντροπία. Συμβολικά, αυτοί οι άνθρωποι είναι πιθανό να ήξεραν τι σήμαινε να καίγεται στην πυρά. Είναι μια ριζοσπαστική, επαναστατική τοποθέτηση επειδή η διαφωνία με το σύμπαν είναι για θέματα ζωής και θανάτου. Η σχέση του ατόμου με το Θείο είναι βαθιά συνδεδεμένη με την προέλευση του σύμπαντος. Σε πρακτικό επίπεδο, η εργασία μέσα στο συλλογικό με εκείνους που είναι περιορισμένοι, εγκλωβισμένοι, ετοιμοθάνατοι ή που ζουν σε απάνθρωπες συνθήκες και πρέπει να αγωνιστούν για τη ζωή, θα ενισχύσει τη δύναμη των πιστεύω τους.

Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΟΙΚΟΣ: Η ΠΡΟΓΟΝΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗΣ

Από τον τάφο της μήτρας μέχρι τη μήτρα του τάφου έχουμε διανύσει έναν ολόκληρο κύκλο: *μια διφορούμενη, αινιγματική εισβολή σε έναν κόσμο στερεάς ύλης που σύντομα λιώνει από εμάς, σαν την ουσία ενός ονείρου.*

Τζόζεφ Κάμπελ

Με την αυστηρότερη έννοια του όρου, ο τέταρ-

τος οίκος του ωροσκοπίου σημαίνει κυριολεκτικά το σπίτι μας. Ωστόσο, στην παγκόσμια κοινότητα, το «σπίτι» ίσως να μην σημαίνει τον τέταρτο οίκο στον χάρτη. Δηλαδή, μπορεί να μην ζούμε στον τόπο της γέννησης μας. Το παλιό ρητό «κρινόμαστε στον τόπο της γέννησης μας» σημαίνει ότι ανεξάρτητα από το πού πηγαίνουμε, εκεί παραμένουμε, στον τέταρτο οίκο. Στην πραγματικότητα, ο τέταρτος οίκος είναι μεγαλύτερος από αυτό που νομίζουμε καθώς εκεί κατοικούν τόσο τα μέλη της οικογένειας που έχουν πεθάνει πριν από μας όσο και εκείνα που δεν έχουν γεννηθεί ακόμα. Είναι το σπίτι των προγόνων και των απογόνων της ζωής μας.

Ο τέταρτος οίκος είναι ο οίκος του μεγαλύτερου προσωπικού μυστηρίου. Υπάρχουν εμπειρίες εκεί που δεν φτάνουν ποτέ στη συνείδηση και συμπλέγματα πλανητών γύρω από το IC μπορούν να προσθέσουν στο μυστήριό του, αντί να το εξηγήσουν πλήρως. Όπως οι ρίζες ενός μεγάλου, αρχαίου δέντρου, έτσι και η δική μας πηγή βαθιάς γήινης θρέψης και ζωτικότητας είναι υπόγεια, κρυμμένη και προστατευμένη από το φως της ημέρας. Το ότι οι ρίζες συνεχίζουν να αναπτύσσονται και να αναζητούν νέο έδαφος ανάλογα με την ανάδυση φρέσκων κλαδιών και φύλλων υποδηλώνει ότι η προγονική σύνδεσή μας εμπλουτίζεται με κάθε νέα προσθήκη στην αλυσίδα της και, με κάθε συνειδητό βήμα προς τα εμπρός, επαναφέρουμε τους προγόνους στη ζωή. Με τον ίδιο μυστηριώδη τρόπο όπως το δέντρο, η δική μας ζωή μεγαλώνει και διακλαδώνεται και οι ρίζες μας βυθίζονται βαθύτερα και πιο ανθεκτικά μέρα με τη μέρα, προσθέτοντας στη ζωή μας ένα ανεκτίμητο μέτρο εμπλουτισμένης ζωής.

Πολλοί πολιτισμοί δίνουν μεγάλη έμφαση στα προγονικά πνεύματα. Η καθημερινή τους ζωή περιλαμβάνει τους προγόνους τους με τρόπους που μπορεί σε κάποιους να φαίνονται προληπτικοί ή συναισθηματικοί. Ωστόσο, η πλειοψηφία των πολιτισμών αποδίδει μεγάλο φόρο τιμής στο αρχαίο παρελθόν τους, όχι από τον φόβο και την καταπίεση των φαντασμάτων, αλλά επειδή γνωρίζουν ότι μέσα σε καθέναν από αυτούς ως άτομα βρίσκονται οι ψυχές όλων των εκλιπόντων προγόνων. Μέσω αυτής της φλέβας που συνδέει τις ψυχές της οικογενειακής γενεαλογίας, οι λαοί των πρωτόγονων πολιτισμών ενισχύονται και ενδυναμώνονται συναισθηματικά, σωματικά και πνευματικά. Είναι τα πνεύματα των ενσάρκωμένων προγόνων. Το περπάτημα με τους νεκρούς θεωρείται δεδομένο και αποδίδεται μεγάλος σεβασμός σε αυτά τα θεμέλια της ζωής. Εμπλέκονται θρησκευτικά με τους προγόνους τους.

Αυτό δεν σημαίνει ότι εμείς του Δυτικού πολιτισμού δεν σεβόμαστε τους προ-γόνους. Άλλωστε, είμαστε περισσότερο από περήφανοι για τον προπάππο που ξεκίνησε τη δική του επιχείρηση, για παρά-

δειγμα, ή για τη γιαγιά που με θάρρος εγκατέλειψε την πατρίδα της για μια νέα χώρα, ξεκινώντας έτσι μια νέα σειρά αποίκων. Είμαστε πράγματι! Ωστόσο, όταν εξετάζουμε πτυχές της φύσης ενός ατόμου και επικεντρωνόμαστε στο γενέθλιο ωροσκόπιό του, θα μπορούσαμε να πέσουμε πάνω σε κάποιο μυστηριώδες μπλοκάρισμα το οποίο να μη μπορούμε να «εξηγήσουμε». Ίσως υπάρχει ένα στοιχείωμα ή μια βαθιά θλίψη η οποία δεν μπορεί να ερμηνευτεί πλήρως από την ψυχολογία της άμεσης οικογένειας. Επίσης, μπορεί να υπάρχει μια λαχτάρα για μια πορεία ή κατεύθυνση στη ζωή που να είναι αρκετά έξω από τις προσδοκίες ή την κατανόηση της άμεσης οικογένειας. Μερικές φορές υπάρχουν ανεξήγητα συναισθήματα υποχρέωσης για διατήρηση μιας οικογενειακής κατάστασης ή τελετουργίας που κανείς δεν φαίνεται να απαιτεί συνειδητά από εσάς.

Θα μπορούσαμε να είμαστε πολύ πιο υγιείς εάν είχαμε τον πατρογονικό μας δεσμό παρόντα στις δομές της πυρηνικής οικογένειάς μας με καθημερινούς τρόπους... Δηλαδή, φέρνοντας τους παππούδες και την ιστορία τους, είμαστε ένα βήμα μακριά από τους άμεσους γονείς μας. Αυτό μπορεί να μειώσει τον συναισθηματικό φόρτο των άμεσων γονέων και αδελφών. Είμαστε πολύ κοντά στους γονείς μας για να εκτιμήσουμε πλήρως τον αντίκτυπό τους στην ψυχή μας και συχνά είναι μόνο όταν φτάνουμε στη δική μας μέση ηλικία που βλέπουμε πραγματικά ποιοι είναι, οπότε είναι πια πολύ ηλικιωμένοι και μερικές φορές νεκροί. Η εγγύτητα μπορεί να προκαλεί «τύφλωση». Μπορεί είτε να αποθεώσει είτε να υποτιμήσει τους γονείς ως ανθρώπους. Αυτό είναι μέρος της φύσης των πραγμάτων, το ότι οι γονείς είναι απλά ένας σύνδεσμος με το παρελθόν και ένα βιολογικό βήμα μπροστά προς το μέλλον μας. Ωστόσο, εάν οι μύθοι μας, η ιστορία μας και η προγονική γραμμή μας υπογραμμίζονταν περισσότερο, θα μπορούσαμε να βρούμε περισσότερο αντικειμενικότητα στην οικογενειακή δομή.

Ακόμη πιο μυστηριώδης είναι η κατάσταση όπου ένα άτομο αισθάνεται να καλείται να επιστρέψει σε μια θρησκεία που είχε εγκαταλείψει η οικογένεια για γενιές. Υπάρχουν πολλές περιπτώσεις όπου το άτομο δεν γνώριζε καν την πνευματική του προέλευση και είχε μυστηριωδώς μια κλίση στην έκφραση μιας θρησκείας ή μια έκκληση προς έναν τόπο ή μια ιδέα! Σε μια μεγάλη οικογένεια, μπορεί να υπάρχει ένα άτομο που μεταφέρει το μήνυμα των προγόνων και αισθάνεται μια αδιόρατη αλλά αναμφισβήτητη απαίτηση να εκπληρώσει αυτή την εσωτερική εντολή. Ο τέταρτος οίκος μπορεί να ρίξει φως σε τέτοιες καταστάσεις και να προσθέσει μια πλούσια διάσταση στη συνειδητοποίηση κάποιου ως μέλους μιας πολύ μεγάλης οικογένειας.

Ο τέταρτος οίκος είναι τόσο η μήτρα όσο και ο τάφος. Αποτελεί την εύφορη πηγή της δικής μας ζωής

και φιλοξενεί το παρελθόν που περιβάλλεται από αξιοπρεπές μυστήριο. Το πλασάρουμε πολύ συχνά ως «μητέρα» (ή πατέρα σε ορισμένες περιπτώσεις), «ακίνητη περιουσία» ή τη διεύθυνση στην οποία ζούμε. Είναι όλα αυτά αλλά και πιο πολλά: είναι εκεί που ζούμε, εκεί που βρίσκουμε ζωή και είναι η ρίζα όλων όσων λαχταρούμε να γίνουμε. Είναι μέσα από τον τέταρτο οίκο που εξατομικευόμαστε και γινόμαστε όλο και περισσότερο ο εαυτός μας. Πρέπει να επιστρέψουμε συνεχώς σε αυτόν τον λαβύρινθο για να εξάγουμε με δύναμη τις χαμένες ή αγέννητες πτυχές της ατομικότητας και να τις φέρουμε στο φως της ημέρας για ενθάρρυνση, φροντίδα και ωρίμανση. Αυτή είναι μια δια βίου διαδικασία, η οποία δεν πρέπει ποτέ να εγκαταλειφθεί στο όνομα μιας «δήθεν ενηλικίωσης». Αν η διαδικασία της εξατομίκευσης είναι όπως φαίνεται να είναι, δεν είναι ποτέ ολοκληρωμένη, αλλά είναι μεταβατική και συνεχής.

Η Σελήνη και το ζώδιο του Καρκίνου είναι οι κυβερνήτες αυτού του οίκου, και η Σελήνη αντιπροσωπεύει την προσωπική μήτρα, σε αντίθεση με τον δωδέκατο οίκο, όπου είναι η συλλογική μήτρα. Αυτά είναι πολύ σωματικά σύμβολα, η Σελήνη και ο Καρκίνος. Το προσωπικό δοχείο για την ενσάρκωσή μας ήταν η μητέρα μας και η ανατροφή της μας έφερε στο χείλος της ζωής. Μόλις αποκολληθούμε από αυτήν, ο τέταρτος οίκος γίνεται το μέρος που μας περιβάλλει κατά τα πρώτα χρόνια της ζωής, εκεί όπου όλα τα οικογενειακά μοτίβα και οι επιρροές από τις γενιές του παρελθόντος εγκαθίστανται στον ψυχισμό μας. Το ζώδιο του Καρκίνου είναι το πιο μυστικοπαθές από όλα τα ζώδια, επειδή μπορεί να λειτουργήσει με πλήρη άγνοια των έμφυτων κινήτρων και ενστικτωδών αντιδράσεών του, αλλά τελικά κινείται κυρίως με βάση αυτήν τη διαισθητική και ενστικτώδη λειτουργία. Ο Καρκίνος ανησυχεί βαθύτατα για την επικράτεια του, το αρχοντικό του, το σπίτι του. Ο τέταρτος οίκος είναι το πώς θα ανταποκριθούμε σε ένα βαθύ, σωματικό επίπεδο στον κόσμο γύρω μας, πράγμα που βασίζεται όχι μόνο στην άμεση πυρηνική μας οικογένεια αλλά στην προγονική ομάδα στην οποία περιλαμβανόμαστε. Έτσι, η Σελήνη και ο τέταρτος οίκος στη συνέχεια γίνεται αργότερα το θεμέλιο για την επέκταση και την αναπαραγωγή της συνεχιζόμενης οικογενειακής γραμμής, καθώς μεγαλώνουμε, φτιάχνουμε το σπιτικό μας, δημιουργούμε τη δική μας οικογένεια και ούτω καθεξής. Όλα αυτά βασίζονται στον μυστηριώδη συνδυασμό εκατοντάδων και χιλιάδων προγονικών σωμάτων και ψυχών.

Μέσα στον τέταρτο οίκο φωλιάζει η γεμάτη ψυχή ανάμνηση όλων όσων σχετίζονται με τη γενεαλογία, τη δυναστεία της οικογένειας προέλευσης. Είναι εύκολο να αναθέσουμε τον τέταρτο οίκο στη μητέρα επειδή η μητέρα μας είναι το όχημα για την ενσάρκωση μας. Μας στεγάζει κατά την κυοφορία καθώς

τα σώματά μας ωριμάζουν μυστηριωδώς και κρυφά μέχρι το τέλος της κύησης. (Στην αρχαία αστρολογία ο τέταρτος οίκος ήταν το «σπίτι του περιορισμού», όταν μια γυναίκα ήταν έγκυος και κρυμμένη από την κοινωνία). Πότε εισέρχεται η ψυχή σε αυτό το σώμα; Δεν γνωρίζουμε την απάντηση, αλλά αρκεί να πούμε ότι η ψυχή είναι ένας συχνά απρόθυμος κάτοικος στο σώμα και η λαχτάρα της είναι να πάει σπίτι - κάπου, οπουδήποτε είναι «σπίτι». Όπως είδαμε στον δωδέκατο οίκο, αυτό το σπίτι είναι πράγματι ένα πολύ μεγάλο μέρος.

Φυσικά, οι πραγματικές συνθήκες που περιβάλλουν την άμεση οικογένεια του ατόμου – γονείς, αδέρφια – καθώς και την οικογένεια που το ίδιο δημιουργεί – σύντροφος, παιδιά – όλα βρίσκονται σε αυτόν τον μυστηριώδη οίκο. Αλλά και αυτοί αποτελούν μέρος αυτής της μεγάλης δεξαμενής γονιδίων, κωδικών, αίματος και οστών. Είμαστε βαθιά εδραιωμένοι στον ιστό της οικογένειας και είναι απαραίτητο να ορίσουμε τον εαυτό μας ως ξεχωριστό άτομο που ανήκει όμως σε μια οικογένεια. Σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό, ανάλογα με το πόσο κλειστή είναι η μονάδα, η απελευθέρωση από την οικογένεια είναι απαραίτητη για την προσωπική ανάπτυξη. Αυτό μπορεί να πάρει τη μορφή μιας απλής διαδικασίας ωρίμανσης, ή ίσως και την ανακάλυψη ότι είμαστε φορείς ενός δώρου από την προγονική οικογένεια ή ενός φορτίου νευρωτικών οικογενειακών συμπλεγμάτων.

Έχω διαπιστώσει ότι όσο πιο σύνθετη είναι η άμεση οικογένεια, ειδικά αν είναι εξαιρετικά κακοήθης, τόσο πιο σημαντικό είναι ο τέταρτος οίκος να θεωρείται ως ένα *μεγαλύτερο δοχείο* από ό,τι ακριβώς αυτή η άμεση οικογένεια. Είμαστε εκπαιδευμένοι να πιστεύουμε ότι όλα τα προβλήματα μας (και οι ευλογίες) προέρχονται άμεσα από την αλληλεπίδραση της πυρηνικής οικογένειας στην οποία περάσαμε τα αναπτυξιακά χρόνια της ζωής μας. Αυτό προφανώς και δεν είναι αλήθεια. Αυτός ο τρόπος σκέψης γίνεται γρήγορα ξεπερασμένος και, άπαξ και φτάσουμε για τα καλά στον εικοστό πρώτο αιώνα, πιθανότατα να πάψει να αποτελεί μείζονα παράγοντα. Το γεγονός είναι ότι είμαστε μέρος μιας πολύ μεγαλύτερης συλλογικής ομάδας και συνδεόμαστε ολόένα και περισσότερο με παγκόσμια ζητήματα. Ο τέταρτος οίκος πρέπει επίσης να περιέχει την ιστορία ολόκληρου του οικογενειακού μοτίβου. Εάν υπάρχουν πολύ σκληρές όψεις ή αρκετοί από τους εξωτερικούς πλανήτες στον τέταρτο οίκο, μπορεί να υπάρχει κάποιο χαρακτηριστικό που έχει περάσει στο άτομο για να μετασχηματιστεί για ολόκληρη την οικογένεια.

Ένα λογοπαίγνιο στα αρχαία ελληνικά είναι ιδιαίτερα βαθύ με αυτή την έννοια: οι ελληνικές λέξεις για το σώμα και τον τάφο είναι εντυπωσιακά παρόμοιες: σώμα=*soma* και τάφος=*sema* (*σήμα*). Το απόσπασμα από τον Τζόζεφ Κάμπελ κάτω από την επικεφαλί-

δα αυτής της ενότητας υπογραμμίζει την αναλογία *soma/sema*. Αν αυτό είναι σκόπιμο ή όχι, δεν το ξέρω. Όπως και αν αντιλαμβανόμαστε το σώμα και την ψυχή, η Πλατωνική άποψη είναι αυτή: το σώμα είναι ο τάφος της ψυχής και η απελευθέρωσή της δεν είναι μόνο απαραίτητη αλλά επιθυμητή. Όμως, το ταξίδι της ψυχής μετά την απελευθέρωση της από το σώμα και το ταξίδι της μέσα από το μεταιχμιακό μέρος μεταξύ ενσαρκώσεων είναι περίπλοκο και επίπονο. Αυτό το ξέρουμε από την ανάγνωση του δωδέκατου οίκου, στον οποίο η διέλευση του ποταμού της Λήθης απαιτούσε από την ψυχή να μην πει πολύ από αυτό το «ποτάμι της λησμονιάς». Αυτή η ψυχή του τέταρτου οίκου είναι η ψυχή της οικογένειας, όπου είμαστε διαισθητικά συνδεδεμένοι με τους προγόνους μας και από όπου ξεκινάμε το ενσαρκωμένο ταξίδι μας. Είναι το πώς θυμόμαστε την ιστορία μας και τι μας προσφέρει αυτή τη φορά.

Η ίδια η ψυχή θυμάται το παρελθόν, αλλά το κάνει ο νους; Αν ο νους δεν ξαναθυμηθεί, τότε το σώμα θα το κάνει. Και μέσα από το σώμα του ίδιου του εαυτού και του σώματος της οικογένειας και του προγονικού παρελθόντος, θυμόμαστε τον εαυτό μας και την έμφυτη σοφία όσων έχουν ήδη συμβεί. Μπορούμε μόνο να επιτύχουμε αυτή τη «γνώση» της ανάμνησης με τρόπους γεμάτους ψυχή: μέσα από τα συναισθήματα, τα όνειρα, τις εικόνες, τις ορμές, τις προδιαθέσεις, τις λαχτάρες, τις ελπίδες, τις φαντασιώσεις, την αγάπη, την οικειότητα με τον δικό μας βαθύτερο εαυτό. Μπορούμε να ακούσουμε την ψυχή μόνο στις ιδιωτικές στιγμές των δικών μας αισθήσεων, του σώματος και του νου. Ένα άλλο άτομο ή μια εμπειρία θα μπορούσε να μας υπενθυμίσει το μονοπάτι της ψυχής μας, αλλά ποτέ συνειδητά, ποτέ δεν το αντιλαμβανόμαστε με τον νου. Η ψυχή δεν είναι ο νους. Η διαδικασία εξεύρεσης των προγόνων και εκσκαφής στην αρχαιολογία της οικογενειακής ψυχής μπορεί να μας φέρει στον σκοπό της ζωής μας.

Επειδή οι οίκοι είναι αντανάκλαστικοί, δηλαδή ενσωματώνουν εμμέσως όψεις από τον αντίθετο οίκο, ο δέκατος οίκος είναι επίσης σημαντικός ως οικογενειακό μέρος. Καθώς ο τέταρτος οίκος είναι ο πιο μυστικός, ο δέκατος οίκος είναι ο πιο δημόσιος. Συχνά μπορούμε να δούμε πιο ξεκάθαρα μέσω αντανάκλασης κάτι που είναι εξαιρετικά οφθαλμοφανές ή πολύ βαθιά ασυνείδητο. Ένα άτομο εκπληρώνει τη δημιουργική του ώθηση με βάση την ασφάλεια της ανακάλυψης του εαυτού του στο πλαίσιο της οικογένειας. Αν αυτό το θεμέλιο είναι ασταθές ή αποδιοργανωτικό, ή το άτομο πρέπει να δουλεύει μέσω δυναστικών προτύπων για να φτάσει στην ίδια του την ουσία, τότε η άφιξη στην προσωπική δημιουργικότητα και ασφάλεια μπορεί να είναι ένας μεγάλος αγώνας.

Η ένταση του άξονα IC/MC και τέταρτου/δέκατου οίκου στηρίζεται σε μια λαχτάρα για μια αίσθηση

συνέχειας του παρελθόντος και επείγοντος προς το μέλλον. Φαινομενικά είναι σε αντίθεση, αλλά όταν σκεφτόμαστε πραγματικά τη ζωή και τα παράδοξά της, είναι αυτή ακριβώς η ένταση που δίνει νόημα και ώθηση στη ζωή. Αν το ένα ή το άλλο γίνει υπερβολικά κυρίαρχο, τότε ακολουθεί μια πραγματική πνευματική κρίση. Δηλαδή, εάν κάποιος έχει την τάση να αγνοεί τις λαχτάρες της ψυχής υποχωρώντας στις απαιτήσεις του εξωτερικού κόσμου, τότε η ψυχή αρρωσταίνει και μαραίνεται. Αν πάλι η ψυχή υπερέχει σε ακραίο βαθμό, δεν υπάρχει διέγερση του σώματος/νου και επακόλουθη είναι μια νωθρότητα, μια απάθεια προς τον κόσμο: εμφανίζεται απώλεια του *θυμικού* – της δύναμης της ζωής, της λίμπιντο – και το αποτέλεσμα είναι ίσως η κατάθλιψη. Η ύπαρξη σχετικής ισορροπίας απαιτεί τόσο το σώμα όσο και την ψυχή να συνωμοτούν σε αυτό που φαίνεται να είναι μια παροδική αλλά εξαιρετικά ενδιαφέρουσα ζωή.

Μια βασική ψυχολογική υπόθεση προτείνει ότι «προβάλλουμε» εσωτερικά μυστικά με πολύ δημόσιους τρόπους. Μπορούμε, έτσι, να ζυγίσουμε τον εσωτερικό μας εαυτό στον εξωτερικό κόσμο αναλογιζόμενοι το βαθύτερο, κρυμμένο νόημα των ενεργειών μας, των επιτευγμάτων και των σχέσεων μας με άλλους. Οι πλανήτες στον τέταρτο οίκο μιλούν εύγλωττα για τα θεμέλια της ασφάλειάς μας και τη σχέση που έχουμε με την οικογένεια ως το προσωπικό μας πεπρωμένο.

Όταν ο Ήλιος ή η Σελήνη είναι στον τέταρτο οίκο, ο μεγάλος σκοπός στη ζωή του ατόμου είναι να φτάσει στην ουσία της οικογενειακής μήτρας. Το απολαμβάνουν, εκτός αν υπάρχουν πολύ σκληρές όψεις προς τα φώτα, και αν η Αφροδίτη και ο Ερμής είναι επίσης εκεί, τότε μπορεί να υπάρχει ένας γενικός ενθουσιασμός με τη γενετική, τα οικογενειακά πρότυπα, την ιστορία και το όλο ζήτημα των οικογενειών ως θέμα. Έχει χρειαστεί να ξοδέψουν μεγάλο μέρος της δημιουργικής τους ενέργειας για να αισθάνονται ασφαλείς. Αυτό δεν είναι αυτόματα μια τοποθέτηση ασφαλείας, αλλά μία στην οποία η ασφάλεια πρέπει να αποκτηθεί μέσω της εμπιστοσύνης. Συνήθως, μια εσωστρεφής χροιά, το σπίτι, η οικογένεια και οι ρίζες είναι απαραίτητα για την υγεία και την ευεξία τους. Μπορεί κανείς να ακολουθήσει μια οικογενειακή παράδοση στο επάγγελμα, ή, αντίθετα, μπορεί να υπάρξει ανάγκη να εξατομικευθεί σε σχέση με το οικογενειακό σύστημα προκειμένου να γίνει πλήρως ανεξάρτητος. Από τη φύση του αυτό το άτομο είναι εξαρτώμενο καθώς η ταυτότητά του συνδέεται με όλη την οικογένεια ως προσωπικότητα, εξ ου και η ανάγκη να βρίσκεται είτε στο ένα είτε στο άλλο άκρο.

Ο Άρης φέρνει όλους τους πολέμους της οικογενειακής ιστορίας στην ψυχή του ατόμου, το οποίο έτσι βιώνει τον εσωτερικό πόλεμο και συχνά γίνεται ο φορέας της οργής της οικογένειας. Υπάρχουν και

κάποιες ερωτικές αποχρώσεις εδώ και, παρότι δεν αποτελεί δείκτη αιμομιξίας (δεν υπάρχει καμία ένδειξη που από μόνη της να σημαίνει κάποια παθολογία), το άτομο αυτό εντοπίζει οποιαδήποτε ανεπίλυτα σεξουαλικά ζητήματα που είναι αδρανοποιημένα ή καταπιεσμένα στην άμεση οικογένεια. Μπορεί να υπήρχε ένα σεξουαλικό ζήτημα στους προγόνους, όπως κρυπτομοφυλοφιλία, πορνεία, παράνομα παιδιά και ούτω καθεξής, αλλά όλα αυτά πρέπει να βγουν στο φως, και το άτομο αυτό είναι το μέλος της οικογένειας που προορίζεται να το κάνει.

Ο Δίας στον τέταρτο οίκο είναι η ανάγκη να βρεθούν οι ρίζες και να καθαριστούν από κάθε κοινωνική ενοχή και κακό (βλ. την ιστορία της Ρόουζμαρι στο κεφάλαιο «Η Πομπή των Προγόνων», στο τρίτο μέρος του βιβλίου). Αυτό αποτελεί ένα χαρούμενο τέλος, αλλά μπορεί να γίνει μια μακρά, βασανιστική και πολυπολιτισμική εξερεύνηση. Ο άνθρωπος που πρόθυμα κάνει αυτό το ταξίδι ανταμείβεται με την απελευθέρωση της οικογένειας από τη δική της κατάρα, εάν θεωρηθεί ότι υπάρχει μια τέτοια. Έχει υπάρξει μια πολύ ισχυρή θρησκεία που επηρέασε την οικογένεια και που πιθανόν να είναι εθνοτική ή έχει υπάρξει μια ιστορία καταπίεσης, είτε από την οικογένεια είτε προς την οικογένεια, για πολιτισμικούς λόγους. Μια ισχυρή ηθική ανατροφή βρίσκεται στο θεμέλιο της οικογένειας. Το άτομο μπορεί να χρειαστεί να ταξιδέψει ευρέως ή να εγκαταλείψει την πατρίδα του για να ολοκληρώσει αυτό το έργο.

Ο Κρόνος στον τέταρτο οίκο μιλάει για την αίσθηση της ευθύνης του να είναι κανείς ο μοναδικός φορέας της ενοχής όχι μόνο των γονέων αλλά και αυτής των προγόνων. Το παιδί μεγαλώνοντας γίνεται ο ενήλικας που αισθάνεται την ανάγκη να εξιλεωθεί για τα βάρη του οικογενειακού συστήματος. Υπάρχει συχνά μια σύγχυση σχετικά με τους ρόλους των γονέων, το πού βρίσκεται ο καθένας τους, για παράδειγμα, ποιος είναι ο τροφός και ποιος ο κουβαλητής. Οι βιολογικοί γονείς είναι πιθανόν να αγνοούν ότι το παιδί αυτό έχει ένα εγγενές άγχος να ευχαριστήσει και ότι «γνωρίζει» ότι φέρει κάποια ευθύνη, κι έτσι μπορεί να βλάψουν την αίσθηση της προσωπικής του αυτοπεποίθησης απαιτώντας υπερβολικά μεγάλο σεβασμό προς αυτούς ως φιγούρες εξουσίας ή επιβάλλοντας στο παιδί τις αξίες ή τις απόψεις τους. Ως ενήλικες θα ενθουσιαστούν με την ιστορία και τη δική τους καταγωγή.

Ο Ποσειδώνας στον τέταρτο οίκο δείχνει τον φόβο μήπως το άτομο χαθεί, θυσιαστεί, αγνοηθεί ή θυματοποιηθεί. Υπάρχει μια αίσθηση έλλειψης ορίων που γεννά φόβο εξαφάνισης και που πολύ συχνά επιδεινώνεται από πραγματικά γεγονότα της ζωής. Μπορεί να έχουν υπάρξει διάφορες περιστάσεις που τροφодότησαν την αίσθηση της ανασφάλειας: αλκοολικοί ή άρρωστοι γονείς (ειδικά η μητέρα), πάρα πολλές μετακομίσεις στην παιδική ηλικία, ασθένεια ως παιδί που

έχει ως αποτέλεσμα την απομόνωση, ή ζωή κατά κάποιον τρόπο «στη θάλασσα». Υπάρχει μια ψυχική συγχώνευση με τους προγόνους και μια αίσθηση ασάφειας για την άμεση πυρηνική οικογένεια. Οι άνθρωποι με αυτήν την τοποθέτηση βιώνουν περίεργες στιγμές αταβισμού, κατά τις οποίες χάνουν την αίσθηση του χρόνου, και συχνά νιώθουν άβολα με τη σύγχρονη κοινωνία, αν και συχνά είναι προικισμένοι στο να απεικονίζουν τους εαυτούς τους ως συντονισμένους με το πνεύμα της εποχής (*Zeitgeist*). Το βαθύ, εσωτερικό τους όραμα για τον κόσμο δεν είναι σύγχρονο, αλλά είναι πέρα από τα όρια του χρόνου.

Ο Ουρανός στον τέταρτο οίκο συμβολίζει μια ισχυρή ανάγκη για εξατομίκευση πέρα από τα όρια της άμεσης οικογένειας. Θα απαιτήσει δύναμη και θάρρος στην εφηβεία για να σημειωθεί πρόοδος. Πολύ συχνά υπάρχει ένας αποστάτης στο παρασκήνιο, ένας παππούς ή ένας πρόγονος που ήταν πολύ εφευρετικός ή έξυπνος με κάποιο τρόπο, ο οποίος απέτυχε σύμφωνα με τα δικά του πρότυπα, και η νέα ευκαιρία στηρίζεται στην ψυχή αυτού του ατόμου, το οποίο γίνεται η επόμενη ευκαιρία του να αλλάξει την κατεύθυνση της οικογένειας. Αυτό είναι τόσο συχνά ενδεικτικό μιας πλήρους διάσπασης μεταξύ μητέρας και πατέρα, όπου το παιδί φέρει δύο πολύ διαφορετικές οικογενειακές γραμμές οι οποίες συναντώνται σε αυτόν ή σε αυτήν. Εξ ου και η ριζοσπαστική, επαναστατική ανάγκη να ξεφύγει και από τις δύο γραμμές της οικογένειας που συναντώνται με τέτοιο αντιφατικό τρόπο και να κάνει κάτι εντελώς διαφορετικό, προκαλώντας και σοκάροντας την πυρηνική οικογένεια.

Ο Πλούτωνας στον τέταρτο οίκο μιλάει για ένα μυστικό, κάτι που είναι κρυμμένο στην προγονική ντουλάπα. Μπορεί να υπάρχουν υπόγεια ρεύματα στο οικογενειακό σύστημα που είναι σκοτεινά και μυστηριώδη, ρίχνοντας μεγάλες σκιές. Καθιστά ένα παιδί φιλοπερίεργο και έναν ενήλικα αναζητητή της αλήθειας. Αν τα οικογενειακά μυστικά είναι πραγματικά τρομερά, το άτομο με τον Πλούτωνα στον τέταρτο οίκο αισθάνεται έντονα την ευθύνη του για εξαγνισμό τόσο της προσωπικής ψυχής του όσο και των ψυχών των προγόνων. Παρασυρόμενο από το ποτάμι των οικογενειακών μυστικών το άτομο αναπόφευκτα νιώθει ένα αίσθημα ανημποριάς, κάτι που το άτομο με Πλούτωνα στον τέταρτο οίκο απεχθάνεται, αλλά που πρέπει να διαχειριστεί. Η επαφή με τους νεκρούς, η προγονική σφαίρα, οι τελετουργίες του παρελθόντος και οι τελετουργίες του παρόντος, όπως η θρησκευτική έκφραση, η θεραπεία, η παροχή συμβουλών σε άλλους κ.ο.κ., φαίνονται να είναι αποτελεσματικά μονοπάτια για αυτούς τους ανθρώπους. Είναι αναζητητές της αλήθειας. Συχνά γοητεύονται από τη γενεαλογία.

Ο ΟΓΔΟΣ ΟΙΚΟΣ: Η ΠΡΟΓΟΝΙΚΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ-MEMENTO MORI

Εάν δεν μπορείς να απαλλαγείς από τον οικογενειακό σκελετό, θα μπορούσες ίσως να τον κάνεις να χορέψει.

Τζορτζ Μπέρναρντ Σω

Στον όγδοο οίκο βρίσκουμε την κληρονομιά που μας άφησαν οι πρόγονοί μας. Η αποδοχή της κληρονομιάς έχει αυστηρούς κανόνες. Όπως με όλα τα νομικά ζητήματα, μπορεί κανείς να ακολουθήσει τη νόμιμη οδό κάνοντας αίτηση μέσω του σωστού συστήματος. Όπως και με τους προηγούμενους Υδάτινους τομείς, τον δωδέκατο και τον τέταρτο οίκο, ο οίκος αυτός μιλάει για την οικογένειά μας, αλλά το κάνει με σύμβολα, κώδικες και μεταφορές. Όλοι οι οίκοι του Νερού είναι ιδιαίτερα αινιγματικοί, αλλά κανένας τόσο αφοσιωμένος στη χρήση των συγχρονισμών, των εικόνων, των μηνυμάτων, των κωδικών και ούτω καθεξής, όπως ο όγδοος. Πράγματι συνδεόμαστε βαθιά με την αρχετυπική συλλογική συμβολολογία στον δωδέκατο οίκο των ονείρων, αλλά στον όγδοο είμαστε ένα με την προσωπική μας καταγωγή. Οι πρόγονοι έρχονται με πολλές φωνές, πολλές γλώσσες και έχουν γίνει ένα σύνολο του συμπλέγματος των οικογενειακών αρχετύπων. Κάθε τόσο, κάποιος θα εξατομικευθεί αρκετά ώστε να μιλήσει με σαφήνεια, με συγκεκριμένα μηνύματα και σημαντική πρόθεση. Ωστόσο, είναι κυρίως μια κακοφωνία υπολειπόμενων τόνων από την προσωπική μας προγονική ιστορία που αντηχεί στον όγδοο οίκο.

Ο όγδοος οίκος είναι ο *ύπατος ποντίφικας*— η μεγάλη γέφυρα — μεταξύ των προγόνων και του βαθύτερου Εαυτού και εγώ. Στην Καθολική θρησκεία, ο Πάπας θεωρείται ότι είναι ο ποντίφικας, και οι Φαραώ της Αιγύπτου ήταν το ίδιο, ήταν οι προσωπικοί εκπρόσωποι του Θεού και έτσι είχαν ειδική διαταγή για την ερμηνεία των μηνυμάτων ή του λόγου του Θεού. Στην πραγματικότητα, όλοι είμαστε αυτό σε κάποιο βαθμό, αλλά άνθρωποι με έντονο όγδοο οίκο, άνθρωποι με πλανήτες στον όγδοο, είναι τόσο ευλογημένοι όσο και καταραμένοι με τον ρόλο της δημιουργίας-αυτής της γέφυρας.

Κανένας από τους οίκους του Νερού δεν είναι λογικός. Καμία κατάσταση σύνθεσης δεν επιτυγχάνεται μέσω λογικής. Και για να συμφιλιώσουμε τους νεκρούς με τους ζωντανούς, χρησιμοποιούμε σύμβολα. Τα σύμβολα συνδέουν το ένα μισό με το άλλο μισό. Η λέξη «σύμβολο» κατά την ελληνική ετυμολογία σημαίνει ένα αντικείμενο όπως ένα κόκκαλο ή ένα ραβδί το οποίο θα μπορούσε να σπάσει σε δύο και κάθε μισό δινόταν σε δύο άτομα, όπως τα μέλη του ίδιου μυστικού τάγματος ή εταιρείας, που στη συνέχεια μπορούσαν να ταυτοποιήσουν ο ένας τον άλλον ται-

ριάζοντας τα δύο μισά μαζί. Αυτή η συναρμολόγηση των δύο μισών έφερνε μια συνάντηση στην οποία θα μπορούσαν αυτοί οι δύο να μοιραστούν μυστήρια γνωστά μόνο σε αυτούς και στο ανώτερο τάγμα τους. Τότε θα μιλούσαν στον μυστικό κώδικα, συγκεντρώνοντας τα απαραίτητα στοιχεία για να δημιουργήσουν επικοινωνία.

Προφανώς, οι κάτοχοι κάθε μισού γνώριζαν ότι ήταν «αληθινό», ότι το δικό τους κομμάτι ήταν αληθινό, αλλά μόνο όταν τα δύο κομμάτια εφάρμοζαν τέλεια, ήξεραν πια όλοι ότι το αντίθετό τους ήταν επίσης αληθινό. Είναι στη συνάντηση που επιτυγχάνεται η αναγνώριση. Ο Καρλ Γιουνγκ θεωρούσε ότι οι δύο ακραίοι ηθικοί πόλοι του καλού και του κακού ήταν ικανοί να συμφιλιωθούν, ότι υποφέροντας κανείς σε πλήρη συνείδηση από την ένταση των αντιθέτων θα μπορούσε να επιτύχει την υπέρβαση και των δύο. Κατά το *mysterium coniuncti* ο ένας γάμος αντιθέτων έφερνε την πληρότητα και την ολότητα. Η συμφιλίωση των αντιθέτων συμβαίνει στον όγδοο οίκο. Η υπερβατική λειτουργία επιτυγχάνεται συμβολικά μέσω της διατήρησης αυτής της έντασης των αντιθέτων, η οποία δημιουργεί το πρόβλημα της διάσπασης του εγώ και του Εαυτού σε μια υψηλότερη κλίμακα όπου η διαφορά επιλύεται. Το καλό συμφιλιώνεται με το κακό και ακολουθεί μια κατάσταση ανανεωμένης σύνθεσης μεταξύ της συνείδησης και της ασυνείδησής.

Όταν η ζωή συναντάται με τον θάνατο, εμφανίζεται ένα σύμβολο. Τα σύμβολα που χρησιμοποιούμε για να αναστήσουμε τους νεκρούς, όπως εικόνες, φυλαχτά, κειμήλια, ενθύμια, εικόνες, τοτέμ και ούτω καθεξής, δεν είναι συναισθηματικά αλλά ιερά. Η χρήση τέτοιων υλικών για θρησκευτικούς και πνευματικούς σκοπούς επιφέρει μια αλλαγή στη συνείδηση. Στον όγδοο οίκο, μπορούμε να κάνουμε την καθημερινότητά μας τελετουργία και να ζήσουμε σύμφωνα με μια μακρά σειρά προγόνων μας, δημιουργώντας έτσι μια εσωτερική αίσθηση κοινωνικής αρμονίας. Επειδή ο Πλούτωνας και ο Σκορπιός συνδέονται με τον όγδοο οίκο, είναι ένα *mementomori*: μια υπενθύμιση ότι θα συναντήσουμε το τέλος, το τέρμα, και θα πρέπει να ζήσουμε σε αρμονία με αυτή την πραγματικότητα.

Ο όγδοος οίκος είναι ο ενδιάμεσος τόπος. Η θέση του βρίσκεται μεταξύ της αρχικής επαφής του εαυτού με άλλους (έβδομος οίκος) και της θεϊκής σφαίρας των θεών (ένατος οίκος). Στον ενδιάμεσο κόσμο, υπάρχει πρόσβαση στο στοιχείωμα των προσωπικών και πολιτιστικών προγόνων. Οι πολιτιστικοί πρόγονοι εισάγονται μέσω των ατόμων: γιατί να έχουμε προτί-

μηση για μερικούς πολιτισμούς πέραν του δικού μας και όχι για κάποιους άλλους; Μερικοί άνθρωποι έλκονται από τους Μάγια, άλλοι από την Ινδία, κάποιον από την Κίνα, άλλοι από πολιτισμούς του ισημερινού ή άλλους «ξένους» πρωτόγονους πολιτισμούς. Ο όγδοος οίκος μας συνδέει όχι μόνο με τους δικούς μας πολιτιστικούς προγόνους που εμφανίζονται στο οικογενειακό δέντρο μας, αλλά περιστασιακά με συγκεκριμένους προγόνους από άλλους πολιτισμούς που μας βρήκαν να είμαστε κανάλι ή σύνδεσμος με τον υλικό κόσμο. Οι άνθρωποι που είναι αφιερωμένοι στη βοήθεια και την υποστήριξη πολιτισμών διαφορετικών από τον δικό τους, πιθανότατα καλούνται σε αυτό το έργο μέσω των προγονικών φωνών που περνούν μέσω αυτών. Ίσως έχουν τα μέσα και τις δεξιότητες καθώς και κάποια βαθιά σύνδεση με αυτούς. Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν έχουν κάποια λογική εξήγηση, αλλά συνήθως μια βαθιά συναισθηματική ή πνευματική αίσθηση για την αφοσίωσή τους στη βοήθεια των αυτόχθονων ή διωκόμενων πολιτισμών πέραν του πολιτισμού προέλευσής τους. Τότε ο όγδοος οδηγεί κατευθείαν στον δωδέκατο οίκο: όχι μόνο είναι ο «ενδιάμεσος» οίκος μεταξύ των άλλων και του Θεού, αλλά είναι ο οίκος μεταξύ της προσωπικής οικογένειας προέλευσης και της αρχέτυπης συλλογικής σφαίρας ολόκληρης της ανθρωπότητας. Ο όγδοος οίκος μας συνδέει με χιλιάδες τρόπους από το σπίτι μας στο σύμπαν μας. Ο όγδοος οίκος είναι ο τόπος συνάντησης του συμβόλου όπου το προσωπικό και το συλλογικό συναντιούνται και ταιριάζουν.

Εκείνοι οι πρόγονοι που εγκαθίστανται στις ψυχές μας και θέλουν την εξατομίκευση μέσα από εμάς μπορούν να χρησιμοποιήσουν μόνο την αρχαία τελετουργία των συμβόλων και σημείων για να το κάνουν. Ίσως πιάνουμε τον εαυτό μας να κάνει μικρές τελετουργίες χωρίς να γνωρίζουμε το γιατί. Είναι επίσης ρουτίνες γείωσης, μικρές πράξεις που με την επαναληπτικότητά τους μας διαβεβαιώνουν για την ύπαρξή μας. Ο Φρόνιτ θα χαρακτήριζε αυτή την εμπειρία άγχος θανάτου, όπου οι ψυχαναγκαστικές, επαναλαμβανόμενες συνήθειες γίνονται μια διαδικασία με την οποία αποσοβούμε τον θάνατο (ή τη συνείδησή του,

δηλαδή). Αυτή η προσκόλληση στην τελετουργία μπορεί εύκολα να γίνει νευρωτική, καταλήγοντας σε έναν ιδιαίτερο τύπο ψύχωσης όταν μεταφέρεται πέρα από τη συνείδηση. Ο Γιουνγκ αναφέρει έναν άνθρωπο που είχε μια ιδιαίτερη χειρονομία, ένα τικ που έκανε το χέρι του να πετάγεται μπρος πίσω. Όταν ρωτήθηκε γιατί το έκανε, ο άντρας απάντησε ότι αν δεν το έκανε οι πλανήτες θα σταματούσαν να περιστρέφονται γύρω από τον ήλιο. Οι παθολογικές ιδεοψυχαναγκαστικές διαταραχές είναι τελετουργικοί παρατηρητές σε εξαιρετικά δύσκολη θέση (*inextremis*).

Οι άνθρωποι που έχουν έντονο όγδοο οίκο είναι εξαιρετικά τελετουργικοί και πάντα αναζητούν σημάδια και σύμβολα. Είναι εξαιρετικά επιρρεπείς στην κατάληψη από τους προγόνους και έτσι αναζητούν τρόπους για να μην απορροφηθούν από το ασυνείδητό τους. Τείνουν να τηρούν κατά πολύ τελετουργίες και συνήθως οδηγούνται σε επαγγέλματα με υψηλό επίπεδο τάξης και τύπων που σχετίζονται με το ιστορικό της οικογένειας. Αυτή η αναγκαιότητα για τελετουργία μπορεί να εκδηλωθεί με μια αγάπη για κάθε είδους εργασία στον κόσμο: από το τραπεζικό σύστημα και την οικονομία με τους μυστικούς κώδικες και τη σειρά διαδικασιών, έως τον νόμο με την αιγυπτιακή του γλώσσα, την υψηλή τελετουργία, τη δέουσα διαδικασία και την τήρηση των δεδικασμένων, αλλά και την ιατρική με την πανάρχαια ιστορία και τις μαγικές ιδιότητές της, ή ακόμα και τη γλωσσολογία αν το μυστήριο των επικοινωνιών σε άλλους πολιτισμούς ασκεί ισχυρή έλξη. Οι ειδήμονες της Γιουνγκιανής ανάλυσης είναι Πλούτωνιοι του όγδοου οίκου, αλλά και οι αστρολόγοι ευνοούνται από τον όγδοο οίκο επειδή ο δικός τους κόσμος είναι ένας κόσμος συμβόλων και το έργο τους η μετάφραση του λόγου των αστεριών: η εργασία του αστρολόγου είναι να βρει την αλήθεια στους ουρανούς μέσω της ερμηνείας κωδικών.

Στο ίδιο πνεύμα, οι άνθρωποι του όγδοου οίκου πάντα εξερευνούν τις μακρινές εσωτερικές περιοχές και γίνονται έτσι επικίνδυνα επιρρεπείς σε ολική απώλεια του εγώ ή σε κομπασμό που προκύπτει όταν κανείς έχει περάσει πάρα πολύ καιρό στο κατώφλι μεταξύ της ανώτερης ατμόσφαιρας και του κάτω κόσμου. Η διάβαση από το κατώφλι αυτών των κόσμων είναι γεμάτη κίνδυνο. Όταν ο Αινείας αναζήτησε την είσοδο στον κάτω κόσμο, ζήτησε τη συμβουλή του μαντείου. Η Σίβυλλα προειδοποίησε τον Αινεία για τους κινδύνους που βρίσκονταν μπροστά του κατά την επικείμενη κατάβασή του στον Άορνο (τον Ρωμαϊκό Άδη, που κυριολεκτικά σημαίνει «χωρίς πτηνά»).

facilis decensus Avernī,
noctes atque dies paret atri ianua Ditis
sed revocare gradum superasque
evadere ad auris,

hoc opus, hic labor est.⁴

Η κάθοδος στον Άορνο είναι εύκολη,
Η πόρτα του Πλούτωνα είναι ανοιχτή, όλη μέρα
και όλη νύχτα
Αλλά, το να θυμηθείς τα βήματα, για να διαφύ-
γεις στην ανώτερη ατμόσφαιρα-
αυτό είναι το έργο, αυτή είναι η εργασία!

Το να επαναφέρει τη γνώση των προγόνων είναι η αποστολή του ήρωα. Ήταν πάντα ο Ερμής, ο ψυχοπομπός, ο οποίος τον έπαιρνε στο βασίλειο του κάτω κόσμου του Πλούτωνα για να μιλήσει στους προγόνους του, να λάβει τις εντολές τους ή να διευκρινίσει κάτι απαραίτητο για να συνεχίσει την αποστολή του ή τον σκοπό της ζωής του. Οι μυστηριακές θρησκείες είναι του όγδοου οίκου, εκεί όπου ο θάνατος αναπαρίσταται στη ζωή για να προετοιμάσει την αναπόφευκτη μεγάλη διάβαση. Χρησιμοποιούμε σύμβολα για να μας συνδέσουν με τους προγόνους και να ακούσουμε τι έχουν να πουν.

Η εικόνα του ξεφλουδίσματος των στοιβάδων του προσωπικού ασυνείδητου για να φτάσουμε στον πυρήνα των οικογενειακών συμπλεγμάτων είναι κατάλληλη εδώ. Θα μπορούσαμε να εφαρμόσουμε αυτήν τη διαδικασία στα διάφορα επίπεδα της ατμόσφαιρας στην οποία κατοικούν τα προσωπικά προγονικά μας πνεύματα, μεταξύ των οποίων υπάρχουν πέπλα που εμποδίζουν τη μετάδοση, εκτός εάν κάνουμε τη διάβαση από το πρώτο στο επόμενο, και ούτω καθεξής. Καθεμιά από αυτές τις στοιβάδες γίνεται όλο και πιο αραιά, όσο πιο απομακρυσμένο είναι το προγονικό ον από την ίδια τη ζωή. Σε ψυχολογικό επίπεδο, μπορεί να γίνουμε νευρωτικοί και να καθλωθούμε σε ένα από αυτά τα επίπεδα. Τα νευρωτικά συμπλέγματα είναι συχνά και θεμελιωδώς πολύ δημιουργικά καθώς μας δίνουν έναν πυρήνα ενέργειας που μας επιτρέπει να περιστραφούμε γύρω του, σαν σε τροχιά, και να αναπτύξουμε ισχυρές ιδέες και θεωρίες. Αυτός ο οίκος της τελετουργικής συμπεριφοράς προέρχεται άμεσα από τον τέταρτο οίκο της οικογενειακής προέλευσης και τις συνήθειες που εντυπώθηκαν, μεν, κατά την παιδική ηλικία αλλά που καταλήγουν, δε, να ριζώνουν βαθιά στο υποσυνείδητο ως δικές μας.

Έτσι μπορούμε να έρθουμε σε επαφή μόνο με τους προγόνους μέσω διαφόρων τελετουργιών που έχουν σκοπό να μας βοηθήσουν να επικοινωνήσουμε πέρα από τα πέπλα, τα σύνορα μεταξύ προσωπικής σχέσης και θείας σχέσης. Ο όγδοος οίκος είναι ο πρώτος οίκος της πραγματικής συγχώνευσης του εαυτού με τους άλλους και οδηγεί προς τον οίκο του «ανώτερου μυαλού», τον ένατο οίκο, όπου διαμορφώνουμε ισχυρές πεποιθήσεις και δεχόμαστε δόγματα για πνευματικά, θρησκευτικά θέματα. Είναι ο όγδοος ο οίκος όπου κατοικούμε στο μυστήριο της ένωσης του

σώματος και της ψυχής. Ο όγδοος οίκος είναι τόπος επικοινωνίας με τους προγόνους: για παράδειγμα, η χρήση ψαλμωδίας, προσευχής, έκστασης και ανάλυσης συμβόλων σε όνειρα (σπάζοντας το ολόκληρο σε τμήματα για επανασυναρμολόγηση), όλα προετοιμάζουν το εγώ για μια σχέση με τον Εαυτό, ο οποίος με τη σειρά του έρχεται σε επαφή με τους οικείους του.

Ο όγδοος οίκος είναι προστατευόμενος και φυλάσσεται από διάφορα *δαιμόνια*, τα οποία είναι θανατηφόρα και καλοήθη μαζί. Αυτά τα χθόνια όντα είναι ιερά και απαιτούν την καταβολή κάποιου «φόρου». Όπως κάποιος πληρώνει τον βαρκάρη, τον Χάροντα, που διασχίζει τον ποταμό Στύγα για να μπει στον Άδη, έτσι πρέπει να πληρώσουμε ένα τίμημα για να διασχίσουμε το κατώφλι των προγόνων. Το τίμημα είναι συνήθως ακριβώς αυτό που έχουμε στην τσέπη μας, στο σπίτι μας ή στην κληρονομιά μας από τους προγόνους μας. Πρόκειται για την ανακάλυψη του ποιο ακριβώς είναι το σωστό αντικείμενο, φυλακτό, εικονίδιο ή ενθύμιο που θα επιτρέψει την ασφαλή διάβαση και θα ενθαρρύνει τη σχέση με τον οδηγό και φύλακά μας.

Οι πλανήτες στον όγδοο οίκο σηματοδοτούν τα ειδικά καθήκοντα που μας έχουν ανατεθεί από τα προγονικά μας πνεύματα: όσο περισσότεροι πλανήτες υπάρχουν εκεί, τόσο πιο απαραίτητη είναι η επαφή μαζί τους. Ορισμένα ταλέντα που είναι εξαιρετικά εξειδικευμένα και υπερβολικά αναπτυγμένα, ή που ποτέ δεν ήταν πλήρως εμφανή στις οικογένειες, μπορούν να έρθουν μέσα από ένα άτομο με γεμάτο όγδοο οίκο, σαν να υπάρχει μια αδρανής πτυχή ενός πνεύματος που ζωντανεύει μέσα από το άτομο.

Ο Ήλιος και η Σελήνη είναι σημάδια ότι υπάρχει μια άμεση σχέση με την προγονική σφαίρα που θα εμφανίζεται περιοδικά στη ζωή. Ο Ήλιος μιλά για μια πατρική κληρονομιά που έχει πιθανώς χάσει τη λαμπρότητά της και υποστεί έναν ακρωτηριασμό από την πηγή της ή τις ρίζες της κάπου στη διαδρομή, και εναπόκειται στο άτομο να αποκαταστήσει αυτόν τον δεσμό, να γίνει το *σύμβολον*. Ο πατέρας ίσως έχει χάσει την «κληρονομιά» του, ή δεν έχει δώσει τη δυνατότητα να συνεχιστεί η οικογενειακή γραμμή, ενώ με τη Σελήνη στον όγδοο οίκο βλέπουμε τη μητρική σύνδεση με τα μυστήρια της γης και τις θρησκείες που χρονολογούνται πριν ακόμα από τους ουράνιους θεούς. Οι συναισθηματικές ρίζες του ατόμου έχουν φυτευτεί στο σκοτάδι της προγονικής μήτρας και τα συναισθήματα είναι πολύ βαθιά, σύνθετα, ηφαιστειακά και πολύ, πολύ έντονα. Τα συναισθήματα είναι σαν προκύπτουν από το πουθενά. Κάνοντας οικογενειακή δουλειά, αυτό γίνεται πολύ λιγότερο κουραστικό και καταναγκαστικό και οι άνθρωποι με αυτές τις τοποθετήσεις απελευθερώνονται.

Ο Ερμής νιώθει σχεδόν σαν στο σπίτι του εδώ, καθώς η μεταμφιέσή του ως ψυχοπομπού είναι κυ-

ρίαρχη στον όγδοο οίκο. Οι Ερμητικοί άνθρωποι πάντα πηγαionoέρχονται μεταξύ του συνειδητού και του ασυνειδήτου. Αυτό δεν είναι πάντα άνετο ούτε ασφαλές. Ωστόσο, έχουν μια ευκολία, ένα δώρο για τη μετάφραση των προγονικών γνώσεων μέσω κάποιας μορφής τέχνης ή εργασίας. Το οικογενειακό ιστορικό είναι γεμάτο μυστήριο και η αναζήτηση για τις πατρογονικές ρίζες είναι παραγωγική. Σκέφτονται πολύ για τον θάνατο και συχνά εργάζονται πάνω σε αυτόν με τρόπο παραγωγικό.

Η Αφροδίτη μπορεί να βρει αγάπη στα πιο σκοτεινά μέρη, αλλά η αγάπη είναι μια μορφή τελετουργίας γι' αυτά τα άτομα. Η αγάπη θα πρέπει να τους φέρει πιο κοντά στον αρχέγονο εαυτό τους. Η σεξουαλική και αναπαραγωγική ορμή είναι βαθιά και ενστικτώδης και, για να ικανοποιηθεί, συχνά διασχίζει πολιτιστικά, κοινωνικά και θρησκευτικά σύνορα. Η Αφροδίτη είναι αήθης εδώ, ακούει μόνο στο κάλεσμα ολόκληρου του ατόμου, πράγμα που μπορεί να προκαλεί κοινωνική αμηχανία. Υπάρχει επίσης μια αγάπη και έλξη για τα μυστήρια της ζωής, μια ικανότητα να καθοδηγεί τους άλλους προς τον δικό τους βαθύτερο εαυτό, και μια συμπόνια για τις χαμένες ψυχές. Υπάρχουν μεγάλες περίοδοι σεξουαλικής αποχής, αγαμίας. Είναι επίσης μια τοποθέτηση που συμβολίζει τις αγνές παρθένες, εκείνες τις ιερές γυναίκες που απολάμβαναν το τελετουργικό σεξ αλλά που ποτέ δεν έδιναν την ψυχή τους σε έναν άνδρα, που δεν παντρεύονταν ποτέ.

Ο Άρης είναι ο πολεμιστής και όταν βρίσκεται στον όγδοο οίκο διαπιστώνουμε ότι συχνά υπάρχει μεγαλύτερη δυσκολία στην ερμηνεία και την κατεύθυνση του θυμού. Υπάρχει συχνά μια ανυπότακτη οργή χωρίς εστίαση, θυμός χωρίς διέξοδο, που μπορεί να θεωρηθεί λανθασμένα προσωπικός. Στην πραγματικότητα, αυτό είναι ένα μέρος για τον πνευματικό πολεμιστή, ο οποίος μπορεί να χρησιμοποιήσει τον θυμό για να κατευνάσει τα ανήσυχα πνεύματα. Ωστόσο, ο άνθρωπος με αυτή τη θέση πρέπει να φροντίσει να μην βιαστεί να τρέξει σε περιοχές του πνευματικού χώρου στις οποίες θα μπορούσε να βρει τον κίνδυνο! Αυτή είναι μια τοποθέτηση υψηλού κινδύνου στις καλύτερες περιπτώσεις και μία στην οποία η μόνη πραγματική συγκίνηση στη ζωή είναι να σταθεί κανείς στο χείλος της αβύσσου και να κοιτάζει προς τα κάτω. Ένας φίλος μου με τον Άρη στους Ιχθύς στον όγδοο οίκο ήταν πάντα, όλη του τη ζωή, ενθουσιασμένος από καθετί υπόγειο. Όταν ήταν στα πρώτα του εφηβικά χρόνια, περνούσε ώρες περπατώντας στις γραμμές του τρένου στις βαθύτερες σήραγγες του μετρό της Νέας Υόρκης, βγάζοντας τους υπεριώδεις λαμπτήρες και δίνοντάς τους σε φίλους. Αυτοί οι «λαμπτήρες» είχαν την ιδιότητα να απορροφούν το φως από ένα δωμάτιο κι έτσι ονόμαζε τον εαυτό του «Τζόνι, Κόρη Οφθαλμού του Σκότους».

Ο Δίας προστατεύει το άτομο από τον εαυτό του. Υπάρχει ένας ενθουσιασμός για το γιατί οι άνθρωποι κάνουν αυτά που κάνουν και γιατί οι πολιτισμοί αναπτύσσονται όπως αναπτύσσονται. Μπορεί να υπάρχει ένα ισχυρό κάλεσμα να εργαστεί κανείς με ανθρώπους που βρίσκονται στο τέλος της ζωής τους, για να τους βοηθήσει να περάσουν από το κατώφλι του θανάτου. Ένα από τα επίθετα του Δία ήταν «Ζεὺς ὁ Χθόνιος»: ήταν ο θεός που πήρε τον Οιδίποδα από τη βασανισμένη ύπαρξή του στον υπόκοσμο, μια σπάνια ενέργεια για τον θεό του Ολύμπου, αλλά ο Οιδίποδας ήταν ένα τραγικό θύμα της δυναστικής μόλυνσης, της οικογενειακής μοίρας, ο μετασηματιστής του καταραμένου οίκου του Λαίου. Ο Δίας προστατεύει και καθοδηγεί εκείνους που εξιλεώνονται προσωπικά για τις αμαρτίες των προγόνων.

Ο Κρόνος στον όγδοο οίκο είναι δύσκολος: μπορεί να γίνει ένα τόσο ισχυρό εμπόδιο μεταξύ του κόσμου της ημέρας και του κόσμου της νύχτας που ο νυχτερινός κόσμος επιτυγχάνει ένα δέος και μια δύναμη που δεν αξίζει πλήρως. Οι φόβοι και οι ανησυχίες για τον θάνατο και το σκοτάδι μπορούν να αποτρέψουν το άτομο από το να αξιοποιήσει στο έπακρο την προγονική κληρονομιά ή την κυριολεκτική κληρονομιά. Αυτή θα μπορούσε να κλαπεί, να περιοριστεί ή να μην είναι διαθέσιμη. Μπορεί επίσης να σημαίνει ότι το εγώ, το όριο μεταξύ του βαθύτερου Εαυτού και του υπερβατικού εαυτού, πρέπει να υποβληθεί σε πλήρη διάλυση σε κάποιο στάδιο της ζωής πριν επιτραπεί ή επιτρέψει μάλλον να αναγνωρίσει το βάθος της εξουσίας που βρίσκεται στο βασίλειο των προγόνων. Είναι η ένδειξη του σκεπτικιστή.

Ο Ουρανός στον όγδοο οίκο απαιτεί ειδικότερα το άτομο να χρησιμοποιεί τα μυστήρια για να απελευθερώσει τον εαυτό του από τον κλοιό της εμμονής και να χρησιμοποιήσει τη συλλογική και την προγονική σφαίρα για να εξατομικευτεί. Θα κληθεί επανειλημμένα στην πύλη της ζωής και του θανάτου, του ουρανού και της κόλασης, για να μεσολαβήσει μεταξύ των δύο σφαιρών και να χρησιμοποιήσει αυτή την εμπειρία για να τροποποιήσει τη ζωή και τη συμπεριφορά του, καθώς και να βοηθήσει τους άλλους και τη δική του προγονική γραμμή. Αυτός είναι ένας πολύ αγχωτικός τόπος για τον Ουρανό, γιατί ως θεός των ουρανών, νιώθει βαθιά άβολα στο χώρο των Ερινυών. Αυτή η τοποθέτηση απαιτεί τεράστια συνείδηση και καλή θέληση για να εργαστεί κανείς για έναν θετικό σκοπό.

Κάποιος πριν από πολλά χρόνια μου είπε ότι ο Ποσειδώνας στον όγδοο οίκο σήμαινε «φόβο πνιγμού». Ίσως αυτό είναι ένα σύμβολο που πετιέται από τον δωδέκατο οίκο στον όγδοο: ένα μήνυμα προς το άτομο να διακρίνει το προσωπικό άγχος από το συλλογικό Άγχος, να διαφοροποιήσει τους δικούς του ατομικούς φόβους, που προέρχονται από την προσωπική

ιστορία, από τον συλλογικό φόβο της απώλειας της προσωπικής ταυτότητας κατά τη μαζική ενσωμάτωση. Ειδικά μετά την σύνοδο του Ουρανού/Ποσειδώνα στον Αιγόκερω, έχει υπάρξει μεγάλη σύγχυση σχετικά

με το ποιος κάνει τι, σε ποιον και με τι τρόπο. Δηλαδή το άτομο έχει γίνει όλο και περισσότερο συνειδητοποιημένο για τη συμμετοχή του στη συλλογική εμπειρία και έχει αποκτήσει ολοένα και μεγαλύτερη ανεξαρτησία, αλλά το εγώ του έχει χάσει ένα ορισμένο κομμάτι της σημασίας του μέσα στη Μεγάλη Εικόνα. Οι άνθρωποι με τον Ποσειδώνα στον όγδοο οίκο τείνουν να συνειδητοποιούν έντονα την ασημαντότητά τους ως άτομα, αλλά μπορούν να μετατρέψουν το γεγονός αυτό σε θεραπευτικό δώρο. Ένας άνθρωπος που γνωρίζω, ένας ιερέας που είναι και Γιουνγκιανός αναλυτής, εργάζεται με ασθενείς με AIDS ως αναλυόμενους και κάνει ομάδες στη Λούρδη.

Ο Πλούτωνας στον τομέα του – κύριος του όγδοου οίκου – είναι ο πιο μυστηριώδης λιμένας. Αν ο Άδης σήμερα είναι μια κατάσταση του νου, αλλά αρχετυπικά παραμένει ένας τόπος, τότε τι και πού είναι αυτός ο τόπος; Έχω γνωρίσει ανθρώπους με τον Πλούτωνα εδώ που είχαν επιθανάτιες εμπειρίες και διατήρησαν σαφή ανάμνηση του ταξιδιού. Δεν πέθαναν, άρα δεν γνώρισαν τον θάνατο, αλλά έχουν δει την πορεία προς την πύλη. Αυτό δεν σημαίνει ότι, εάν έχετε είτε εσείς είτε το παιδί σας τον Πλούτωνα στον όγδοο οίκο, θα σας συμβεί μια σχεδόν θανάσιμη εμπειρία! Ωστόσο, αυτό σημαίνει ότι ίσως να μην υπάρχει μια σαφής οδός προς την πατρογονική κληρονομιά, είτε αυτή είναι κληροδότηση χρημάτων, γης ή ζωής. Μπορεί μερικές φορές να σημαίνει απομάκρυνση από αυτή, αφαίρεση ή απαλλαγή από την ευθύνη.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Βλ. Κεφάλαιο 11, «Οικογένειες σε Ροή: Διελεύσεις και Μετακίνηση προς τα Εμπρός».
2. Καρλ Γιουνγκ, *Collected Works*, Τόμος 10, παρ. 304, Σειρά Bollingen.
3. Πλάτωνας, *Η Δημοκρατία*, μεταφρασμένη από τον Robin Waterfield, Oxford University Press 1993 (Βιβλίο Χσεμερικές μεταφράσεις), ll. 621a ff., σελίδα 379.
4. Βιργίλιος, *Αινειάδα*, μεταφρασμένη από τον Allen Mandelbaum, Bantam Classics, 1961, Βιβλίο VI, ll. 176-80.